

PHONG HOA

RA NGÀY THỨ SAU

DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN XUÂN MAI

DIRECTEUR NGUYỄN TUANG TAM

ADMINISTRATEUR
PHẠM HUU NINH

CÁC ÔNG NGHỊ

Ô NG NGHỊ. Tôi vừa nhận được bức thư phúc đáp của ông. Ông trách chung cả làng báo và trách riêng tôi về cái tật hay chế riếu các ông nghị. Vâng, tôi xin cam chịu lỗi. Nhưng chính ông, ông chẳng phản-nản luôn với tôi về hình ảnh nghị viện là gì? Lại chính ông đã bảo tôi rằng không bao giờ ông sẽ ra ứng cử một lần thứ hai nữa.

Về phần tôi, nếu tôi có can đảm ra làm dân biểu thì bản chương trình của tôi sẽ chỉ gọn gàng vắn tắt có một điều: « Xin bỏ Nghị viện ».

Điều đó, ông đừng tưởng là một điều ngộ nghĩnh, quái gở, chưa ai nghĩ tới bao giờ. Chính trong bản chương trình của ông nghị thuộc phái bảo-hoàng (chỉ có một ông) ở bên Pháp, điều đó là điều cốt yếu.

Ở nước ta, trong khi chờ đợi có một nghị viện « sạch sẽ, trong trẻo, cứng cáp » hơn, dân quê ta (tôi chỉ nói dân quê) hãy nên tạm bầu cái ông nghị có bản chương trình kia.

Chắc ông phải mỉm cười và cho ý kiến của tôi là một ngụ thuyết. Chẳng lẽ đương có người thay mặt mình ở nghị viện, đương có người đại diện được nguyện-vọng mình cùng chính-phủ, lại xin bỏ đi. Có họa chẳng muốn dân đi giết lui!

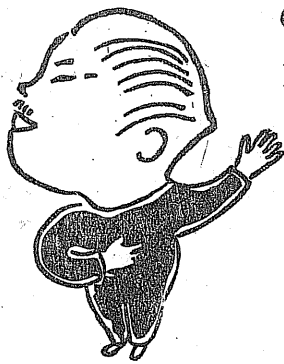
Vâng, thì hãy tạm cho thuyết lý của tôi là ngụ thuyết. Song dù là ngụ-thuyết, ông cũng cho phép tôi bênh vực nó một tí, rồi « đốt » nó đi thì đốt. Vì đã cho nó là « thuyết » thì tất phải có lời bân.

Vậy đề bênh vực nó, tôi xin nêu lên một câu hỏi, rồi tôi lại tự trả lời-lấy. Câu hỏi ấy là:

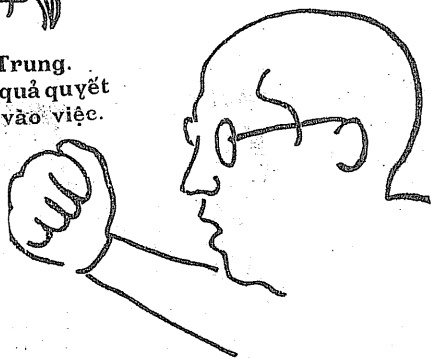

Những lời tuyên bố

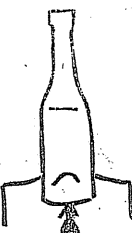
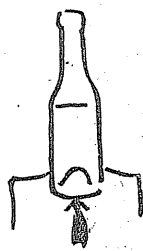
của mấy ông và một cô ra ứng cử

Ô. L.V. Trung.
— Tôi xin quả quyết rúng râu vào việc.

Ô. L. Q. Chùy.
— Cứ ai bầu cho tôi, tôi xin âu yếm kính tặng một chùy.

Ô. Rượu Văn An

— Năm chúng tôi là:

Ngũ hồ bình... rượu.

Ô. T. Q. Vinh
(rượu Văn-Điền)

Ô. N. Thừa Đạt
— Nếu 5 ông trên này mà giờ vẫn đề rượu ra thì tôi dứt NÚT TẮC TỊ lại.

Cô P. N. T. Đ.

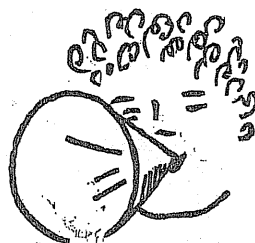
— Chúng tôi sẽ chứt máu đến ơn quốc dân (chính lời của Phụ-Nữ)

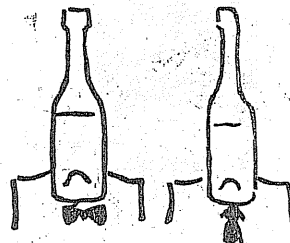
Ô. N. H. Hơi.
— Tôi sẽ là cái máy truyền-thanh của dân.

Ô. Phạm-Tá
(nhà thơ ruộm)
— Tôi nhất định làm cho dân đen hóa trắng.

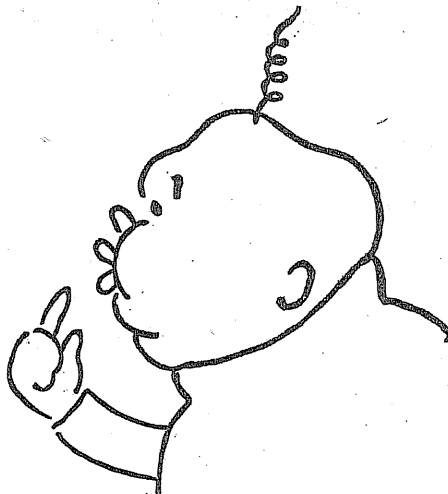

Ô. B. X. Học.
— Tôi sẽ thổi Loa đề đánh thức dân mê man trong giấc ngủ trưa.

Ô. T.H. Tinh
(rượu Văn-Điền)

Ô. N.H. Như
(rượu Văn-Điền)

Ô. XÃ-XÊ

— Nhổ một sợi tóc mà ích lợi cho dân, tôi-cũng không nhổ

... NHÀ QUÊ

— « Ông nghị có ích lợi cho dân quê ta không? » (Xin ông nhớ cho rằng tôi chỉ nói tới các ông nghị nhà quê).

Nếu dân quê đâu đâu cũng biết kén người có thực tài ra thay mặt cho mình thì còn nói làm gì. Nhưng xưa nay, dân vẫn không biết chọn, hay đúng hơn nữa, chẳng thèm chọn bao giờ. Vì thế, những người đích đáng lại thường là những người không đủ tư cách, không đủ tư cách đối với... dân quê: Hoặc kém vai vế, hoặc kém tài sản, hoặc bị bọn một dân họ hết sức đim đi. Dân quê ta, họ bầu nghị viên cũng tựa như bầu một ông lý, ông khán.

Rút cục, thôn quê chỉ còn có ba hạng nghị viên:

1—Hạng chẳng biết một tí gì. Hạng này, như tôi đã nói trong thư trước, họ xưng con với cử tri một cách rất chon chu. Đứng trước quan huyện, họ run run, sợ sợ. Ngỡ ấy phỏng còn làm nên trò trống gì, tuy họ chẳng làm hại ai: Họ ra làm nghị viên là chỉ cốt được « nhà nước ban cho » (họ tưởng thế) cái chức quan nghị, như nhà nước đã ban cho kẻ khác cái chức quan hàn.

2—Hạng này cũng hơi có học thức, nghĩa là đã học hết các lớp sơ đẳng. Hạng này là con ông nọ, cháu bà kia, nếu không phải là con quan. Thừa bé chơi bời, rồi đến khi tuổi đã nhàng-nhàng, họ sực tỉnh ra, thấy mình chưa có một chức gì để lên mẹ với bà con. Thế là họ ra ứng cử nghị viên. Chẳng gì cũng được người gọi là ông nghị. Nhưng ở vùng mình thì cố nhiên là

(Xem tiếp trang sau)

CÁC ÔNG NGHỊ NHÀ QUÊ

(Tiếp theo trang nhất)

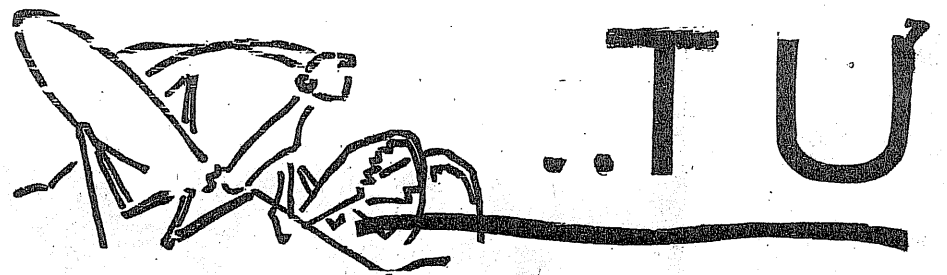
không tranh được với những ông hàn, ông bá, ông chánh, nên họ ứng cử ở một vùng xa tập. Tôi có biết một ông ở Thái-bình, xưa nay ít khi vượt qua bến dò Tân-đệ, thế mà ra ứng cử ở tận mãi một hạt thuộc tỉnh Tuyên-quang. Ở đó, ông ta đã có mấy người bạn cổ động dùm. Chẳng cần nói, ông cũng hiểu, một ông nghị ở Thái-bình mà làm việc cho dân quê Tuyên-quang thì dân được nhờ những gì?

3. — Hạng này bướng bỉnh, đánh thép, đáo đẽ, nhờ về khôn

khéo mà trúng cử. Nếu họ thực một lòng một dạ với dân thì dân hẳn là được nhờ nhiều lắm. Nhưng khốn nỗi, họ lại thường là ông quan phụ mẫu thứ hai trong hạt. Họ luôn luôn ăn tiệc, đi săn, đi hát, đánh tổ tôm với quan huyện, quan phủ... Nói thế cũng đủ. Ai hiểu được cổ mà hiểu,

Vì những lẽ trên, nên nếu tôi ra ứng cử nghị viên, tôi vẫn giữ toàn vẹn bản chương trình của tôi: « Xin bỏ nghị viện ».

Kính thư,
Nhị-Linh

TU NHỮNG BẦU..

N ăm kia, tôi có vi Nghị viện dân biểu Bắc-kỳ với một cái ấm chè bỏ dở. Ban đầu, nóng sôi, rồi theo thời gian mà nguội dần, cho đến khi mất khóa, ắt là nguội hẳn.

Bây giờ là lúc ấm chè ấy nguội lạnh tới cực điểm. Những « bầu nhiệt huyết » của các ông nghị nhiệt độ không còn mấy, làm tôi lo sợ rằng một ngày kia, các ông lại vác những « bầu băng huyết » ra làm đại biểu cho loài máu lạnh mất.

Nhưng, thực là may, còn có cuộc bầu cử nay mai. Cuộc bầu cử này là một cách rất thần diệu để hâm lại ấm chè, hay nói cho đúng hơn, ấm « máu ». Nghị - viện. Ta lại được thấy cái quang cảnh đáng mừng của ngày Nghị-viện mới bắt đầu làm việc, những bà tập tễnh làm bà nghị, đầu đầu cũng thấy đem tài ngôn ngữ, lấy ba tấc lưỡi hay ba tấc giấy ra để cổ động cho bầu nhiệt huyết của các phu quân; các hăng ô tô, các xóm bình khang đều hoan nghênh các ông nghị tập sự: nhiệt độ của « hàn dân biểu » lên rất cao.

Cũng vì thế mà các nhà ngôn luận tranh nhau ra ứng cử. Cứ theo những bài tuyên ngôn của các ông, nước ta có lẽ là một nước rất đáng kính, vì trong nước toàn là một giống người xả thân cứu thế cả. Ông nào cũng đức tài toàn vẹn, có lịch duyệt, có quả cảm, ưa hành-động, mến lý tưởng, ... mà lạ nhất là ông nào cũng tuyên bố rằng các ông chỉ trông ở lòng yêu của cử tri, chứ không khi nào mưu lợi cho mình, các ông đều là các vị thần thiêng liêng đáng để ta cho vào khúc gỗ sơn-sơn mà thờ. Được những ông thay mặt ta có lòng bồ tát như vậy, ta thật nên mừng, đầu cho ta phải làm cái cầu để cho các ông bước lên đường danh lợi, ta cũng nên vui lòng, hả dạ!

Các ông đều hữu tài, hữu hạnh, có công tâm, có lòng xả kỷ cả. ta biết làm thế nào mà trọn đây? Không có lẽ, trong một khu, có hai ông ra ứng cử, lại bầu cho cả hai ông? Phải so sánh đức tài hai ông xem ông nào máu nóng hơn: nóng hơn là ta được nhờ vả hơn.

Muốn xét xem máu ông nào nóng, có một cách là đọc chương trình, cả những ông tuyên bố không có chương trình cũng vậy. Chương trình của các ông này là: không có chương trình. Cũng là một chương trình chứ sao! Ngắm cho kỹ, chương trình của

các ông khác, chung quy cũng như thế cả.

Mà thực ra, chương trình của mọi ông nghị không ngoài hai chữ: trúng cử. Mục đích các ông không ngoài hai chữ: trúng cử. Công việc ích quốc lợi dân của các ông cũng không ngoài hai chữ: trúng cử.

Nhưng sự thực vốn là sự không nên nói, dẫu ở nước nào cũng vậy, cho nên có đi phỏng vấn các ông, các ông cũng chẳng nói nào. đành phải phỏng vấn trong tưởng-tượng: mà sự tưởng-tượng, ở đây, cũng không xa sự thực là mấy.

Ông Phạm-huy-Lục
(nguyên nghị-trưởng)

Đến nơi, ông hất hàm, nhe răng cười:

— Tôi, bốn năm nay một lòng vì dân vì nước, lấy bầu máu nóng ra làm việc công ích, chắc thiên hạ cũng đã thấu đến ruột gan của tôi rồi. Tôi sở dĩ không công bố đề cử tri biết ọc tôi đã làm việc thế nào, là vì ôi bụng bảo dạ: người quân tử làm việc không cần khua trống mõ..

— Thế lần này, ông có đem trái tim, hiến quốc dân nữa không?

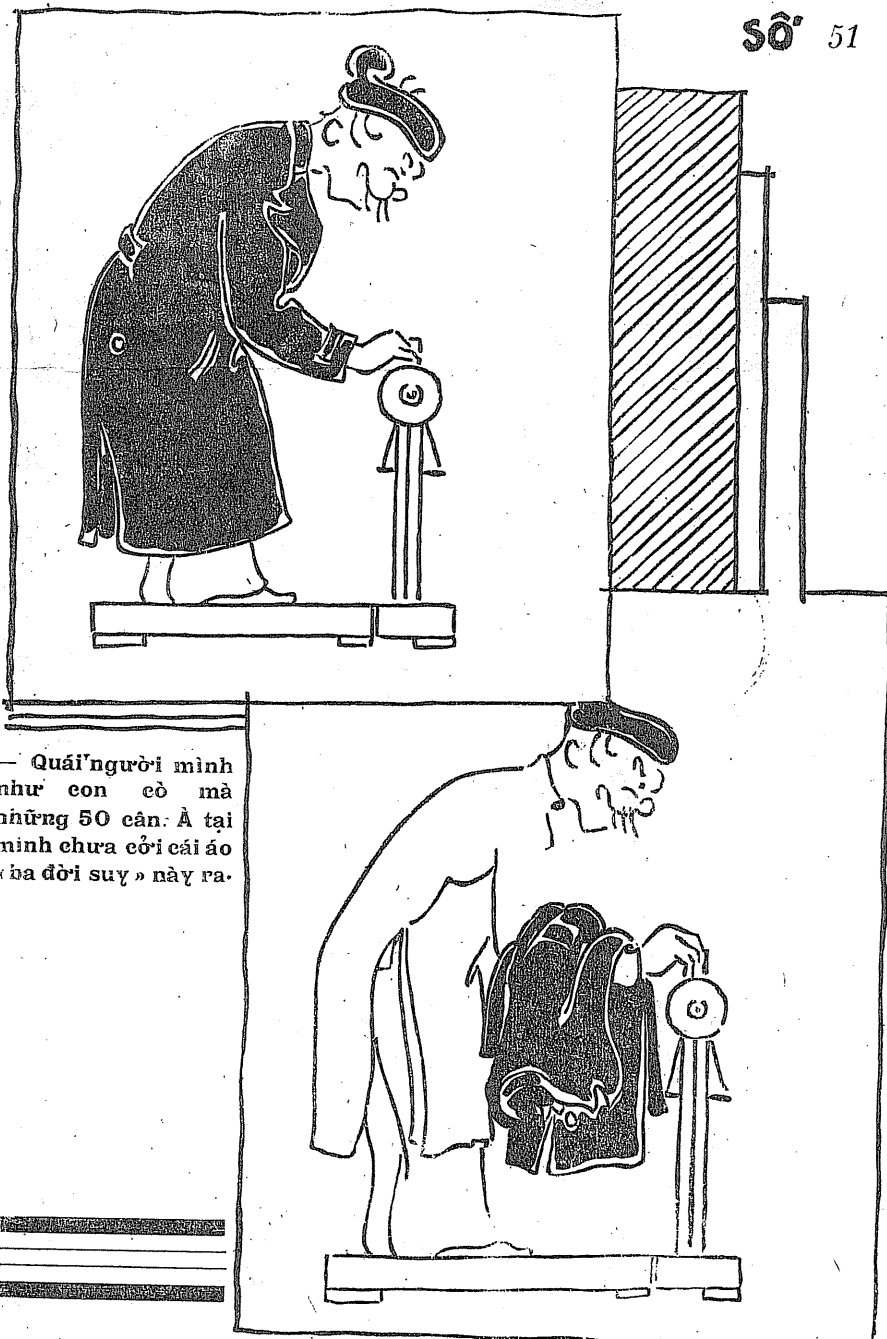
— Tôi đã hiến trái tim cho Nghị viện, lẽ nào đối với quốc dân, tôi lại không hiến trái tim sao?

Thiên nghĩ trái tim này có lẽ là trái tim thứ hai của ông Lục, còn đến lúc được trúng cử rồi, ông Lục ra ứng cử nghị trưởng, có lẽ ông lại đem trái tim thứ ba của ông ra hiến cho nghị viện. Nghĩ vậy đâm hoa cả mắt, trông ông Lục hóa ra hàng mói tim, tôi non gan không dám nhìn « người quân tử » nữa, chuồn ra cửa, đến

Ông Hà-văn-Bính (giáo sư)

— Tôi ra ứng cử kỳ này quyết hơn kém với ông Phạm huy Lục là người ai cũng phao ngôn rằng không có một bạn tranh cử nào đánh đổ nổi. Tôi phải xách ông ấy xuống địa-vị cao quý ấy để cho thiên hạ khỏi tiếng bắc tiếng chi, tôi mới nghe. Lớp ông ấy là lớp cũ, lớp tôi là lớp mới, học lực tôi cũng không kém gì học lực ông ta, ông đáng mực thước cho nghị viện, tôi há lại không đáng làm mực thước cho nghị viện sao?

Nghe ông nói cũng biết ông là tay quân lý, nhưng....., ông có mấy trái tim?

— Quái người mình như con cò mà những 50 cân. À tại mình chưa cởi cái áo « ba đời suy » này ra.

— Bây giờ chắc là phải đúng.

CARREAUX

TÂN-MY
TAILLEUR

91, RUE DE LA SOIE, HANOI

CARREAUX

CARREAUX

ÉTÉ 1934

NHỎ ĐẾN LỚN

TẬP KIỀU

• NHIỆT HUYẾT

Ông Đặng-trọng-Huy
(nhiều nghề lắm)

— Tôi chỉ cố đạt lấy hai ý nguyện: một là đạt « dân tình » lên chính phủ, hai là tỏ bày cùng chính phủ ý nguyện của dân...

Chung quy hai ý nguyện của ông chỉ là một, mà dân của ông có lẽ cũng chỉ có một, một tên: Đặng trọng Huy.

Ông Vũ-văn-Định
(chủ nhà in, nguyên kế-toán-gia)

— Tôi đem bầu nhiệt huyết kể cho bầu máu lạnh của ông Hoàng tích Chu đã mấy tháng nay. Nay tôi lại ra ứng cử, cốt để thỉnh cầu chính phủ lập một quốc gia ngân hàng (Banque nationale) vì tôi làm ở nhà « băng » đã lâu năm.....

Ông có bầu nhiệt huyết mà lại bàn tới việc nhà băng tôi sợ nó nguội mất.

Ông Nghiêm-xuân-Hiệp

— Tôi ra ứng cử cốt có mục đích: xin chính phủ mở trường võ bị, (ông quả quyết nói.) Về việc nông, tôi xin phá hết đề... (Phá đề hẳn không vô đề nữa, mà không vô đề nữa, hẳn hết lượt) Ông Hiệp lý luận lắm.

— Thế ngộ ông xin mà chính phủ không cho thì sao?

— Thì sao nữa! Thì lại xin chứ sao. « Con có khóc, mẹ mới cho bú » chứ.

— Thế ngộ mẹ không cho bú?

— Không cho bú thì thôi.

Mình nghĩ thầm: ông này quả quyết quá.

Ông Trần-quang-Vinh
(quản-lý lò rượu Văn-diễn)

— Tôi ra ứng cử để chấn hưng công nghệ nước nhà đương lúc đồ siêu đồ vẹo....

— Như người say rượu?

— Chính thế. Người ta thì môn men đến cái ghế nghị viên vì chuộng hư danh, chứ tôi thì chỉ vì lợi nước lợi dân, chấn hưng....

— Chấn hưng nghề nấu rượu. Cũng là một nghề chứ sao!

Ông Nguyễn-huy-Hội

— Tôi ra ứng cử lần này là có ý muốn cho người Nam được can thiệp đến việc quan thuế là việc xưa nay

chính phủ Pháp chuyên coi và việc xuất cảng thổ sản trong nước....

Ông Hội nói lưu loát, minh đề ý tìm mãi mà không thấy chiếc máy hát nào gần ông cả,

Ông Phạm Tá

— Tôi đem bầu máu nóng hiến đám dân đen. Dân Hà thành vốn có trí thức, biết phân biệt đen, trắng, nên tôi ra ứng cử ở Hà-thành, thế nào chẳng có người mắt xanh? Được trúng cử, tôi sẽ làm thiên hạ biết giống da vàng cũng có người tài giỏi, tuy chỉ vận áo củ nâu.

Vậy ông Tá, ông cứ cố đi, Trời xanh không nỡ phụ người, mà dầu ông không đắc cử, tôi khuyên ông, ông cũng chẳng nên tìm gan, tìm ruột làm gì.

Ông Ng-dinh-Phẩm (buôn gỗ)

— Tôi không muốn soay sũa cho được trúng cử, vì làm nghị viên có

lương dẫu mà phải vận động? Tôi ra ứng cử cũng không phải vì danh, vì lợi, tôi đã có chân Hàn-lâm, mà lợi thì buồn bán đủ ăn rồi.

— Ô, lạ nhỉ! thế thì ông ra làm gì?

Ông Ng-v-Đa

(chủ nhiệm Phụ-nữ)

— Tôi chỉ có một mục đích là nếu trúng cử, sẽ về bè với phái mạnh trong viện để làm việc, mà thắng tay không nề, nếu thấy rõ là việc có lợi hay hại.

— Phái mạnh? Ông nói sai rồi. Phái yếu chứ!

Ông Trịnh xuân Nghĩa

— Tôi lại ra ứng cử?

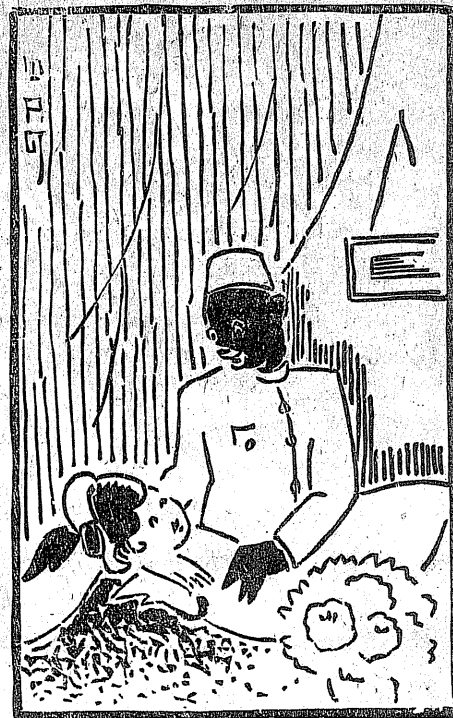
— Ông đã làm nghị viên rồi à? Đến bây giờ, tôi mới biết đấy.

— Thế công việc của tôi trong nghị viện, ông không biết à?

— Tôi không biết. Còn ông?

Ông cũng không biết nổi.

(Xem tiếp trang 5)

Trông lên mặt sắt đen sì

Tiếng chim ca giãc ngủ ta tung bừng.
Đâu những buổi chiều lành lảnh máu sau rừng

Ta đợi tắt mảnh mặt trời gay gắt

Đề chiếm lấy phần tối tăm bí mật.

Than ôi: Thời oanh liệt nay còn đâu?

Nay ta ôm nỗi hận ngàn thâu

Ghét những cảnh không đời nào thay đổi,

Những cảnh sứa sang, tầm thường, giả dối:

Hoa chăm, cỏ sen, lối phẳng, cây trồng,
Giải nước đen giả suối, chẳng thông dòng

Lăn lút bên những mộ gò thấp kém.

Dăm vùng lá hiền lành, không bị hiềm

Cũng học đòi bắt chước vẻ hoang vu

Của chốn ngàn năm cao cả, âm u.

Hỡi cảnh oai linh! nước non hùng vĩ!

Là nơi giếng hàm thiêng ta ngự trị,

Là nơi ta thênh thang vùng vẫy ngày xưa,

Nơi ta chẳng còn mong được thấy bao giờ,

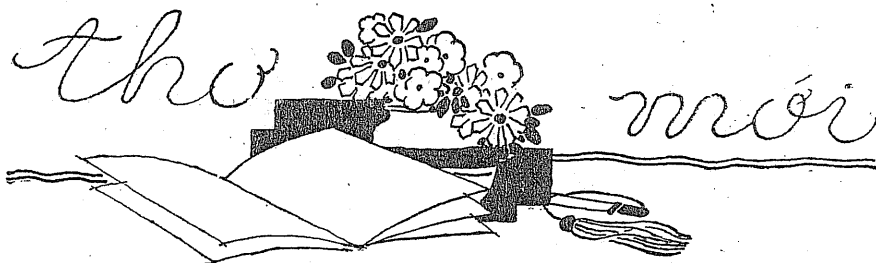
Có biết chẳng trong những ngày ngao ngán,

Ta đang theo giấc mộng ngàn to lớn,

Đề hồn ta phảng-phất được gần người,

Hỡi cảnh rừng ghê gớm của ta ơi!

THẾ-LỮ

NHỎ' RỪNG

(Lời con hổ ở vườn Bách-thú)

Gậm một khối căm hờn trong cũi sắt,
Ta nằm dài, trông ngày tháng dần qua.

Khinh lũ người kia ngạo-mạn, noãn-ngợ,

Giương mắt bé riêu cái oai rừng thẳm

Nay bị sa cơ, nhục-nhân, tù hãm

Làm một trò lạ mắt, thú đồ chơi!

Bị ngang bầy cùng bọn gấu dở hơi

Với cặp báo chuồng bên vô tư-lự.

Ta sống mãi trong tình thương, nỗi nhớ

Thủa tung hoành, hống hách những ngày xưa.

Nhớ cội sơn-lâm, bóng cả cây già

Với tiếng gió gào ngàn, với giọng nguồn hét núi,

Với khi thét khúc trường ca dữ-dội,

Ta bước chân lên, đông-dạc, đường-hoàng,

Lượn tấm thân như sóng cuộn nhịp nhàng

Vờn những đám âm thầm lá dãi, cỏ sắc.

Trong hang tối, mắt thần khi đã quắc

Là khiến cho mọi vật đều im hơi.

Ta biết ta là chúa tể cả muôn loài,

Trong chốn cỏ hoa không fên, không tuổi.

Nào đâu những đêm vàng bên bờ suối

Ta say mồi đứng uống ánh trăng tan;

Đâu những ngày mưa chuyển động bốn phương ngàn,

Ta lặng ngắm cảnh giang-sơn ta đổi mới?

Đâu những buổi bình minh cây xanh

nắng gội,

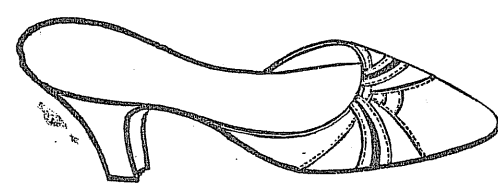
TRẦN-ĐÌNH-TRÚC

LUẬT-KHOA CỬ-NHÂN ĐẠI HỌC-ĐƯỜNG
PARIS. CỔ-VĂN PHÁP-LUẬT

Số 5, Hàng Da cũ, Rue des Cuirs
(cạnh bãi chợ Hàng Da, Hanoi)

Việc kiện tụng, làm đơn, hợp-đồng, văn tự.
Đòi nợ. Mua, bán, nhà, đất. v. v. . . .
Lệ phí pháp-luật: mỗi lượt 1 đồng
Ở xa xin gửi mandat.

Các Bà, các Cô đi giày tân thời hiệu CHẤN - LONG thì sẽ

Có cam đoan, hỏng đâu chữa đấy. Các bà các cô, c.ieu có sẽ rõ.

CHẤN - LONG, 38, hàng Bờ, Hanoi

NHÀ HỘ-SINH MỚI MỞ

42 Bd Henri d'Orléans
(cạnh nhà Demange cũ)

PHÒNG KHÁM BỆNH
Phố Citadelle N° 16 bis 1
Cửa ông Y - sĩ hưu trí
HOÀNG - GIA - HỘI

VÀNG và MÁU

Trích dịch một bài phê-bình
đăng trong báo ESSOR:

NHÀ soạn sách annam nào cũng phải theo đuổi hai mục đích: mỹ thuật và xã hội. Biệt tựa vào lòng sở thích của công chúng mà đưa công chúng tới một nền trí thức không còn nhiễm những mớ tín-ngưỡng vô lý, đó là một điều rất cần thiết cho các bạn thiếu-niên muốn soạn sách..

Chúng tôi vẫn ước ao sẽ có một tác phẩm như thế: thì vừa đây ông Nguyễn thế Lữ đã viết quyển «Vàng và Máu».

....., Trong truyện này, tác giả làm cho sống lại một đoạn lịch sử tìm vàng thừa xưa, mà các cụ ta cho là có thần thánh can thiệp tới. Những ông thần, ông thánh ghê gớm của xã-hội cổ lỗ! Dưới ngòi bút của Thế-Lữ, các ngài đã biến hết... bởi vì các ngài toàn là sự bịa đặt ráo. Song những ông thần thánh bịa đặt kia đã làm náo động linh hồn cơ sơ vì các điều bí mật đã xảy ra.... Một bầu không-khí nặng nề khó thở còn bao-bọc xã hội ta vào trong... Bầu không-khí ấy, ta cần phải sũa đuổi, thay vào một bầu không-khí mới trong sạch, nhẹ nhàng, dễ thở..... Nguyễn thế Lữ, nhà văn thứ nhất đã sững đáng với cái tên văn-sĩ, thực đã dùng văn chương mà phụng sự một mục đích xã-hội. Thế-Lữ đã cố làm tan cái làn sương mù mê tín. Nhờ có lương tri và những điều rất giản-dị, tầm thường của khoa luận lý, mà ai ai, cho cả đến những người nhà quê ít học cũng hiểu được, nên ảnh hưởng truyện «Vàng và Máu» càng sâu xa vì thấm thía tới khắp công chúng.

Bắt đầu ngay từ chương thứ hai, tác giả đã lôi kéo chúng ta đi, được thế là nhờ về cách kể truyện đặc biệt, rất hợp với lối truyện kỳ-dị. Đương đọc dở, không ai bỏ dở được. Riêng về phần tôi, tôi thấy tôi thực mê mẩn ma đọc cho kỳ kết, rồi khi đã đọc hết, tiếc rằng chuyện còn ngắn quá. Trong khi kể truyện, lúc nào tác giả cũng làm cho tính tò mò của ta không dứt. Rừng sâu mọi rợ, núi non thần bí, mọi cảnh đều vẽ ra có mỹ thuật cả. Ta tưởng-tượng như bị ném vào một nơi huyền ảo, và ở đó, mọi sự nguy kịch đương chờ đợi ta. Nhưng trong cái cảnh bí-mật ấy, ta thấy toàn những người thực hiện, chứ không có những vai thần tiên của tiểu thuyết Tàu.

Về văn thể, Nguyễn thế Lữ là một nhà hội-họa. Ta nhận thấy ngay rằng Thế Lữ tất đã học qua trường mỹ thuật. Thế Lữ thích sự đầy đủ, không bỏ sót một sự gì, vì thế mà có thể

ví với Chateaubriand và Tolstoi, hai nhà đại họa-sĩ, thi-sĩ ở tây phương. Nhưng tôi có được phép chê tác giả một điều không? (Nếu như thế có thể gọi được là chê.) Thực vậy tác giả hơi thiên về bên thơ một chút: sự tưởng-tượng quá giàu khiến tác giả tả hơi tỉ mỉ. Hết thấy những cảnh có thể dùng làm bức tranh phổ thông cho một vài cảnh tượng của vạn vật được: không thiếu một tí gì, nhà thi-sĩ đã tả ra đủ cả. Thiếu những bức tranh vẽ riêng từng cảnh nên óc ta nhọc mệt, nhất là tác giả lại làm cho ta mê man, ngầy ngất bởi một văn thể thần bí.

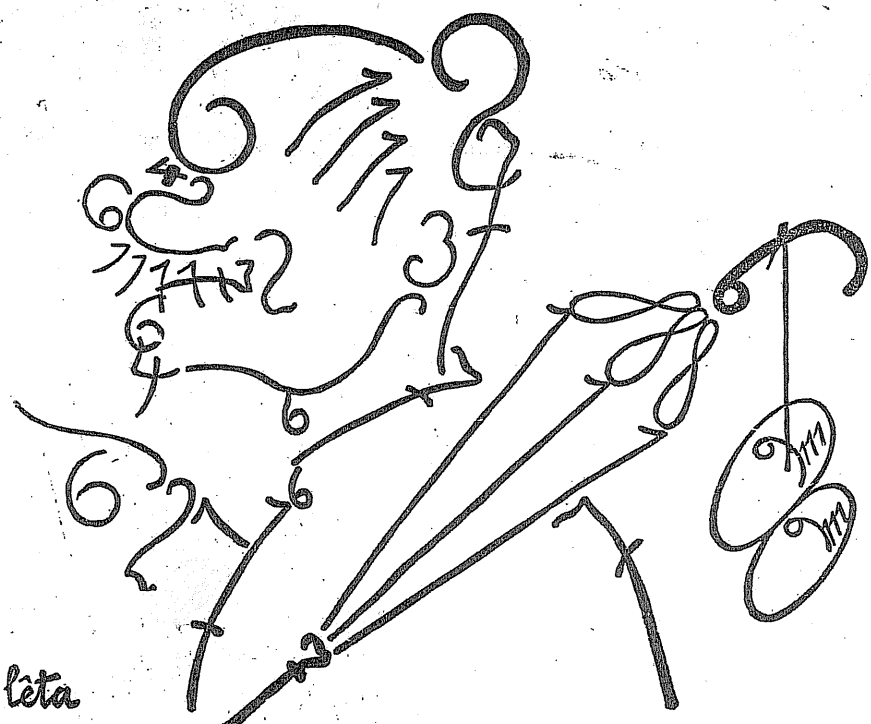
Thuật ngữ của Nguyễn thế Lữ không được phong phú bằng thuật ngữ của Khái-Hưng, nhưng Thế Lữ có lối giàn chữ riêng, tựa như con chim, ghi chặt lấy độc giả vào trong móng, còn như lối đặt câu của Khái Hưng thì lại ru ta, làm cho ta ham mê, ham mê mà ta vẫn không biết. Một đôi khi, Thế Lữ dùng chữ rất là táo bạo, như thế thực đã làm vẻ vang cho tiếng nước ta, vì đã cho ta biết rằng ta có thể dùng chữ một cách táo bạo được.

Tóm lại, theo liền Khái-Hưng—mà tôi sẽ nói đến, — Nguyễn thế Lữ là một nhà tiểu thuyết annam có thể đề tác phẩm lại hậu thế. Sự tưởng-tượng phong-phú với cái trí thức khoa học làm cho Thế Lữ giống J. Verne, Jack London, Wells... Tài hội-họa khiến Thế Lữ có thể theo được Chateaubriand và Tolstoi. Thế Lữ đã vượt lên trên hạng viết truyện kỳ quặc. Ông không phải chỉ là một nhà viết truyện. Trước hết, ông là người lưu ý tới xã-hội, sau nữa, ông là nhà hội-họa và thi-sĩ.

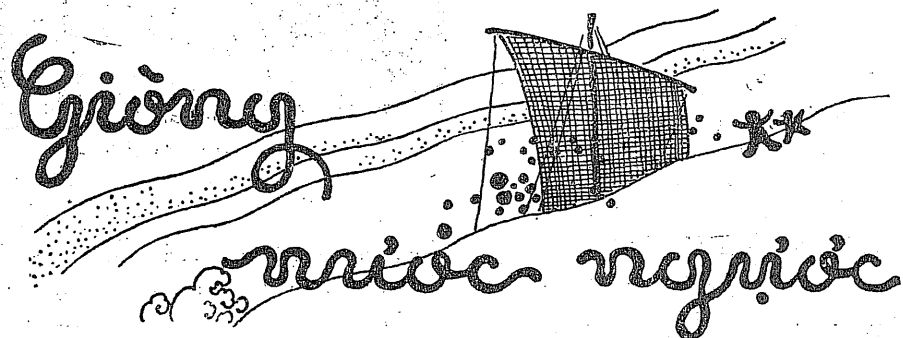
Sau hết, ta tưởng phải khen ngợi ông Nguyễn tường Tam đã biết giám đốc Tự Lực Văn Đoàn, đã tìm ra được và khuyến khích những trang thiếu niên có tài của nước Nam. Chúng tôi mong nhiều người khác sẽ theo gương ông Tam. Thiếu niên chỉ thiếu hoàn cảnh thích hợp, mà hoàn cảnh ấy, ta phải tạo ra.

Văn biết Nguyễn thế Lữ viết «Vàng và Máu» khi chưa có Tự Lực Văn Đoàn, nhưng tác giả có tính cách riêng và rõ rệt như ngày nay, há chẳng phải là nhờ ở «hoàn cảnh» hiện thời của ông? Nói thế là để tỏ rằng nếu ta lưu ý một cách sốt sắng đến quyển «Vàng và Máu» là vì ta lưu ý đến tác giả mà ta chắc chắn sẽ còn có nhiều tác phẩm phi thường. Tự Lực Văn Đoàn có đủ làm cho nẩy nở hết tài của Nguyễn thế Lữ chăng?

TÂN VĂN (ESSOR)

Xếp chữ số thành hình Lý Toét. Tiếc rằng thiếu cái khăn nhưng Lý Toét không đội khăn một lần cũng không sao.

THƠ NGU NGÔN

CHÓ VỚI MÈO

Một hôm, con vện hóm mình,
Gặp mèo, lên mặt ra tình làm kiêu.
Khoe rằng: «Tao được chủ yêu,
Đi đâu cũng giắt chó theo cạnh người.
Miếng ngon, vật lạ trên đời,
Được thừa huê chủ, đủ mùi cao lương.
Trong nhà cho chỉ ngoài vườn,
Một niềm tin cậy, chủ thường phó giao.
Ngắm mình chẳng hổ mình sao?
Bộ mày dửng dĩnh, ai nào có ưa!
Dáng khinh-khinh, bộ lơ phờ,
Hề ai động đến là giờ vuốt quào.
Trách nào chủ chả quý tao,
Xem tình âu yếm khác nào bạn thân».
Mèo rằng: «Tao chẳng vụ ăn,
Đem thân quân-tử làm thân cúi lườn.
Phận ta, ta giữ cho tròn,
Com ăn, chuốt bắt, ai còn trách sao?
Ấn chốn sạch, ngủ nơi cao,
Miếng thừa hải-vị sơn-hào mà chỉ!
Quần bay vô sỉ, hay gì?

Chủ vừa mới đánh đã quý liếm tay.
Gục đầu ăn bần xưa nay,
Đã hay sấp mặt, lại hay cắn càn.
Thấy ai tốt mã thì vờn,
Gặp người áo rách, xua chân chẳng thương.
Nịnh xằng cầu chút yêu đương,
Mà sao cũi xích vẫn thương, kẻ chỉ.
Hỡi đồ cầu trệ, ngu si,
Thân đời như vậy, còn gì vẻ vang».
Tấm gương phản chiếu nhân-gian,
Gẫm xem thẳng Vện chan-chan cũng nhiều.
Tú Mỡ

CÁC BẠN NÊN MUA NĂM
và cổ động cho nhiều người mua năm
Tờ báo sẽ đi thẳng
từ người viết đến người đọc.
Lợi cho cả hai bên

Một cái tính nhỏ đủ tỏ rõ: mua
lẻ 52 số = 3\$64. Mua năm 3\$. Lợi
0\$64 với 0\$36 Phụ-trương vì chỉ
lợi 1\$00 nghĩa là được trừ 30%
(không kể các lợi quyền khác nữa).

PHÒNG THĂM BỆNH VÀ CHỮA MẮT

Của Bác-Sỹ Đặng-Vũ-Lạc và Y-Sỹ Lê-Toàn
48 Phố Phú-Đoãn Hanoi — Téléphone 586

Chữa bệnh bằng điện, thử vi trùng
Chữa mắt: mổ, cắt, cho đơn mua kính.

Sáng từ 9 giờ đến 12 giờ — Chiều từ 3 giờ đến 6 giờ

MẪU ÁO CÁT-TƯỜNG

Nhiều các bà, các cô p. an nản rằng những mẫu quần áo do họa-sĩ Cát Tường nghĩ ra, đưa cho các thợ may (dù là thợ chuyên môn) làm cũng không được vừa ý. Vậy muốn chiều lòng các bà, các cô, chúng tôi sẽ dự định mở một phòng thợ may và sẽ yêu cầu họa-sĩ Cát-Tường đến trông coi giúp. Rồi đây các bà, các cô sẽ có những bộ y phục tân thời rất mỹ thuật như trong ý muốn.

PHẠM-TÁ

Tổt nghiệp tại trường nhuộm và may ở Paris
N° 23 phố Bờ-Hồ Hanoi

Những bầu nhiệt huyết

(Tiếp theo trang ba)

Ông Nguyễn Năng

(Ông này làm chánh tổng kiêm thầy bùa, nguyên nghị viên, lại ra ứng cử).

— Nếu tôi trúng cử, tôi sẽ xin chính phủ thực hành những điều hứa về việc rườ... ..

— Nhưng chính phủ đã hứa điều gì? Ông không biết, ông không, biết gì cả.

— Ông lại nói, ông không thích trong nghị viện có nhiều người trẻ vì ông sợ các ông tân tiến nhiệm cái học tây phương lập đảng phái trong viện, đó là một điều có hại cho người lương thiện, cho dân dân ngu.

Có lẽ ông cho chỉ có làm chánh tổng với làm bùa bèn mới có lợi cho dân dân ngu hân. Thế thì hẳn ông chẳng ngu tí nào!

Ông Đặng Cao Thuyết (Haiphong)

— Hiện nay tôi còn phải nghĩ đến việc cạnh tranh thế nào cho trúng cử, nên chưa có thì giờ nghĩ đến việc làm khi được trúng cử.

— Thế ra mục đích của ông chỉ là: được bầu làm dân biểu, chứ ông không có chương trình gì cả.

— Vâng, có được trúng cử thì mới nghĩ đến việc thỉnh cầu, chứ bây giờ làm gì có thì giờ...

Ấy thế mà ông Thuyết đã ở bốn năm trong viện. Chắc trong bốn năm ấy, ông vẫn chưa có thì giờ nghĩ đến chương trình...

Ông Thuyết mới thật là một ông nghị đặc, đặc một cách thâm thúy.

Đó là mấy bản chương trình làm mẫu cho những bạn khác. Nói tóm tắt, theo lời các ngài ra ứng cử, các ngài có hai hạng: một hạng không muốn ra, nhưng vì anh em thúc dục mà phải ra: hạng ấy là hạng bị thịt, đặt đầu ngồi đấy, — một hạng vì dân vì nước mà ra: hạng này là hạng ở cung trăng rơi xuống.

Có một hạng nữa, là hạng vì mình mà ra ứng cử, nhưng ra mà lại không ra, không ra mà lại ra. Hạng ấy có những người này: Khải Hưng, Nhất Dao Cao, Tú Mỡ và Tứ Ly.

Phải, chúng tôi ra chỉ vì chúng tôi, chúng tôi có can đảm nhận như vậy. Chúng tôi mong làm ông nghị, vì chữ nghị một vần với chữ nghĩ.

Hôm nọ, tôi có hỏi ông Khải Hưng: -- Nếu ra ứng cử thì chương trình của anh ra thế nào?

Khải Hưng mỉm cười, đáp lại bằng một câu hỏi:

— Anh đã đọc « Nửa chừng xuân » của tôi chưa?

Rồi anh tiếp luôn:

— Ấy đấy, chương trình của tôi đây. Ai muốn bầu cho tôi phải đọc « Nửa chừng xuân » rồi mới được bầu.

— Ngô người ta không đọc truyện có Mai mà cứ bầu cho anh thì anh bảo sao?

— Tôi không nhận. Tôi quả quyết như vậy.

— Còn Dao Cao họ Nhất?

— Chẳng ra ứng cử chỉ có một mục đích: là để được trúng cử, sẽ đợi thời nhật đầu dọn của các ông nghị, thế chẳng nề tình đồng sự.

— Cứ thế không, cũng đủ nhọc lắm rồi, vì trong viện, phần đông thông minh trí thức cả.

Tú Mỡ

Hỏi đến Tú Mỡ, chàng nhún mắt cười một hồi, đoạn đáp:

— Ứng cử nghị viên? Nền lắm! Tôi cũng đã nghĩ đến, nên có thảo mấy vần thơ, xin đọc cho anh nghe.

TÚ MỠ RA ỨNG CỬ

Thiên hạ nhao nhao ra ứng cử.

Tú khóa này béo mỡ cũng ra... chơi.

Thử một phen khoát lác với đời,

Kẻo mang tiếng con người thơ-thần hảo!

Vậy xin nặn nọt một bài khuôn sáo,

Thả ngược giọng, bá cáo với bà con.

Cứ thực thả giải tỏ tấm lòng son:

— Vì đầu tôi bị đun ra ứng cử?

— Đầu tôi lại chỉ « Hà-thành sư tử »,

Thôi đàn bà họ cứ muốn làm sang.

Mợ hân, mợ tú, chưa đủ vênh vang,

Còn cần-nhẫn đòi leo thang mợ nghị...

Xưa nay tôi vẫn dĩ thành-thời vì quý,

Nhưng đành phải chiều mẹ đi một phen.

Hà-thành, họ Lục, ra tranh ghế nghị viên,

Có lời trân trọng xin anh em tấm phiếu.

Tuy tôi chẳng hăng hái, nhiệt thành như ông Trùm nói phiếu.

Mọi tim lòng mà đem biểu quốc dân.

Nhưng ơn trời, tôi chẳng đến nổi ngu dần,

Đến nghị viện chỉ tần-ngần như phỗng đá.

CHƯƠNG TRÌNH CỦA TÚ MỠ

Tôi nghĩ nát óc mấy hôm ròng rã,

Được bản chương trình cũng khá-khá, hay hay.

Nếu may ra, tôi trúng cử phen này,

Xin cả quyết dúng tay làm việc.

— Tôi sẽ yêu cầu lấp quách cái hồ Gươm xanh biếc,

Nước đục ngầu đã trái phép vệ-sinh

Lại làm mờ cho biết bao nữ tú, nam thanh

Đem kết quả cái đời tình cay đắng...

Cái lờ ấy, khi đã thành đất phăng...

Tôi sẽ xin tạo một trường « Cao-đẳng

Đang-xinh »

Rước những ông du học tái tỉnh

Đạy những môn văn minh nghệ thuật

Cho dân ta biết thế nào là « Sa-lêch-

lôn », là « Van-sơ », là « láng-qô »,

là « Phốc-tuốt ».

Học lấy nghề nhảy nhót cho ngoan...

Rún rẩy cho ăn nhíp cung đàn,

Ấy là triệu trùng dân an, quốc thái...

Đã hay vậy, cái chương trình vĩ-dại,

Nhưng, muốn thi-hành tất phải có xu.

Kinh-tế này các bạn hẳn lo

Nó sẽ bị sê, vô, quang sọt giầy...

Thưa rằng: tôi đã nghĩ, rồi đầu có đấy,

Có lo gì cái vật ấy mà lo.

Muốn soay cho công quỹ món tiền to,

Tôi sẽ xin nhà nước đặt cho thuê mới:

Bỏ cho các đàn bà, con gái

Đóng công xuru hai đồng rưỡi đồng niên.

Chị em hỡi « nam-nữ bình quyền »!

Ất hẳn được phí nguyên ao-vớ!

Thật là bản chương trình lợi dân ích

nước,

Tôi sẽ thi-hành kỳ được mới nghe.

Đơn thỉnh cầu, tôi sẽ đặt thành vè »,

Cho ai nấy dễ nghe và dễ nhớ.

Hỡi các cử tri! nên bầu cho tôi,

Ơn tác thành, Tú-Mỡ dám đầu quên.

Nếu phen này, trúng cử nghị viên,

Hứa: sẽ thết các anh em...chầu phở...

Tú-Mỡ

Đọc xong tôi bảo khế anh Tú:

— Chương trình của anh lợi dân

thì có lẽ, chứ ích nước thì quả là

không. Anh xin lấp hồ Gươm, nước

hồ không có chỗ mà tụ nữa, thì ích

gì cho nước hồ đâu mà anh bảo là

ích nước...

— Truyện! Cũng phải giữ giọng ông

nghị một tí tí chứ!

Tứ Ly

Giờ đến lượt tôi.

— Tôi nhất quyết ra ứng cử nghị

viên. Tôi vì nước, vì dân, vì tôi, nhất

là vì tôi, mà tôi ra ứng cử.

Tôi có tim như ông Phạm Huy Lục,

tôi cũng có thể như ông ấy đập vào

ngực mà hiến tấc lòng với quốc dân.

Tôi lại có chí quả quyết như ông

Nghiêm xuân Biệp quả quyết làm

ông nghị, quả quyết để cho người ta

gọi tôi là quan, và nhất là ăn no, ngủ

kỷ, thì tôi quả quyết lắm. Tôi có

lòng vị tha. Khi nào trong túi tôi có

nhiều tiền, tôi sẵn lòng san sẻ với

chị em dưới xóm, khi nào có việc nghĩa

tôi có thể bỏ một lúc năm xu để cúng

được. Tôi có thể đọc diễn thuyết như

cụ Lai văn Trung, ăn nói như ông

Vũ văn An, bàn việc như ông chánh

Nguyễn-Năng, tôi lại có thể không nói,

không bàn gì cả, có thể chỉ ngồi rung

dùi hay ngáp vạt. Tôi lại biết ăn cơm

tây, biết đi xem cinéma, biết ngồi xe

hỏa-bạc nhất. Tôi thực đủ đức tính

của một ông nghị hoàn toàn.

Vì lòng tự tin ấy nên tôi nhất

quyết ra ứng cử.

Chương trình? Chương trình của

tôi rõ ràng lắm. Nghị viên là viên tư

vấn, thì tôi được phép thỉnh cầu.

Vậy tôi nhất quyết thỉnh cầu:

— Tôi sẽ xin cho « Nghị viên thành

ra vĩnh viễn, để khỏi phải bầu lại,

vừa khỏi mất thì giờ, tiền lại cho nghị

viên, vừa khỏi mất thì giờ cho cử tri.

Tôi sẽ xin đặt phòng ăn, nằm sạch

sẽ cho nghị viên có chỗ trú chân lúc

họp hội đồng, đặt phòng ăn, uống để

tiện cho các nghị viên. Tôi sẽ xin cho

đàn chim sẽ được tự do kêu trên nóc

nhà Khai-trí khi nghị viên họp hội

đồng thường niên.

Về phương diện xã hội, tôi sẽ xin

cho các làng được tự do lập lại cái

tục sới thịt như xưa. Đó không phải

vì tôi ăn thủ chỉ ở làng tôi, chỉ vì sự

ích quốc lợi dân.

Về việc nông tang, tôi sẽ xin đạo

sông cho có nước, nhưng không phải

vì làng tôi ở nơi cao quá, chỉ vì sự

ích quốc lợi dân.

Về việc thương mai, tôi sẽ xin lập lại

luật câu thúc thân thể, nhưng không

phải vì tôi có tiền cho vay lãi, chính

vì sự ích lợi dân.

Và lại, lợi cho tôi, tức là lợi cho

một người dân trong nước (là tôi) tức

là lợi cho nước vậy.

Với một cái chương trình vĩ đại như

vậy với một điều lý luận như vậy, tôi

cả quyết ra ứng cử.

Vậy ai lý luận như tôi cũng xin cả

quyết mà bầu cho tôi. Đó là điều thỉnh

cầu thứ nhất của tôi: cử tri nên cho

tôi được như ý để tôi lấy « khước », tôi

sẽ không để cho các ông thiệt đầu mà

sợ.

TỨ-LY.

Vi một lẽ riêng bài
ĐẤT NÚT CON...
...MỘT DÂN
Của Tứ-Ly
Không đăng được

XIN THƯỞNG 500 BẠC

Hiệu thuốc Nam-Thiên-Đường trước ở phố hàng Gai, nay đã dọn đến nhà số 46 phố Phúc-kiến (Hanoi). Bản hiệu chuyên việc khảo cứu thuốc nam, chữa bệnh và chế các thuốc hoàn, tán rất hay, khắp các tỉnh trong xứ Đông-dương đều có Đại-ý cả, những người dùng thuốc khỏi bệnh có giấy cảm ơn kể có mấy nghìn bản, đủ chứng cho việc làm thuốc của bản hiệu thế nào. Bản hiệu có môn thuốc Ho « Thanh-phế-chỉ-khai số 88 » giá 0\$30, bất cứ ho cách nào chỉ uống một ve là khỏi liền, và môn thuốc « Lậu Quả-cầu số 3 » giá 1\$20, bất cứ mắc lậu cách nào, chỉ uống 1 ve là khỏi tuột căn, vì thấy 2 thứ thuốc ấy rất hay, nhiều người mua dùng, nên có người dụng tâm làm giả mạo thuốc của bản hiệu, vậy xin kính cáo để các ngài biết: ai biết kẻ nào làm việc giả mạo ấy mà báo cho bản hiệu biết thì xin trọng thưởng ngay 500\$, xin chú ý: các thuốc của bản hiệu đều có số thuốc, có nhãn « Quả-cầu », có tên Nam-Thiên-Đường mới là chính hiệu, đã chức hạ tại Tòa-án, số 436, ai giả mạo sẽ bị tội nặng.

(tiếp theo)

LỚP THỨ TƯ

Bích, Văn, Lương,
Mộng Lan, Tổ MaiTổ Mai. — Cái gì mà dễ đồng ý thế?
Mộng-Lan. — Đố chị biết được đấy?

Bích. — Cô thử đoán xem?

Tổ Mai. — Nào ai đã biết truyện gì mà đoán.

Mộng-Lan. — Thế chị có đồng ý với tôi không đã? Cứ giả như là trước đi rồi sẽ biết.

Tổ Mai. — Không đồng ý.

Bích và Mộng-Lan. — Thế thì tốt lắm.

Tổ Mai. — Vấn đề gì? Sao nữa?

Mộng-Lan. — Vấn đề ấu bảnh! Chị đã không đồng ý thì thôi, càng hay.

Tổ Mai. — Ô! Thế thì đời nào lại không. Xin giờ cả hai tay để biểu đồng tình. Trông nói truyện gì.

Mộng-Lan. — À còn truyện ái-tình nữa.

Tổ Mai. — Truyện ái-tình? Chị cũng sinh ái-tình thế kia?

Mộng-Lan. — Không, buồn cười lắm kia.

Tổ Mai. — Có đời nào ái-tình lại buồn cười bao giờ?

Bích. — Tôi chẳng thấy gì là buồn cười cả.

Tổ Mai. — Tôi cũng thế... Aoh Lương cũng thế chứ? (Lương gật đầu. Nàng nói với Văn) Và cả ông cũng thế chứ?

Văn. — Thế là thế nào kia a?

Tổ Mai. — Ông cũng không buồn cười chứ?

Văn (bật cười). — Vâng. Tôi cũng thế.

Tổ Mai. — Đấy nhè! Khi nào tôi với anh Bích đồng ý là tất cả thiên-hạ cũng công nhận là phải, chỉ trừ chị Lan. Cô Lan thua rồi nhè.

Lương nói với Văn. — Thưa ông, lũ em tôi nó khi trẻ con, xin ông đừng cười.

Văn. — Không, các cô vui tính lắm đấy chứ. Chỉ có tôi ít nói quá.

Bích. — Ai bảo anh không nói nhiều vào?

Văn. — Biết gì đâu mà nói? Nói vụng về chẳng bỏ các cô cười cho.

Mộng-Lan. — Ông chỉ nhún mình, ông nói truyện ái-tình vui lắm đấy chứ.

Tổ Mai. — Thưa ông, chị ấy thêm ái-tình lắm, và muốn ông nói truyện ái-tình cho chị ấy nghe đấy.

Bích. — Tôi như các cô thì tôi chỉ nài anh Văn đọc cho nghe bài thơ anh mới làm xong, mà anh cất ở trong túi.

Lương. — Thế nào cũng xin ông đọc cho. Chúng tôi sẽ rất lấy làm hân-hạnh.

Tổ Mai. — Tôi cũng định xin ông cho nghe thơ. Anh Bích thường đọc cho tôi nghe những câu thơ rất êm-ái, dịu-dàng của ông, tôi thích lắm, như câu này, tôi nhớ mãi:

« Gió đông lạnh, rừng xanh chim thôi ca, »

« Cùm rừng xanh của khách tình qua lại... »

Thằng nhỏ bung trà vào — rồi ra.

Lương. — Mời ông soi nước đã, thông thả rồi ông sẽ cho chúng tôi nghe bài thơ mới làm xong của ông. (Tất cả ngồi vào bàn ăn bánh).

Văn. — Thơ của tôi quê kệch lắm, chỉ sợ làm mất vui của tất cả mọi người.

Lương. — Ông nói nhún quá. Chúng tôi thực tình, ông không nên từ chối chúng tôi cái hân-hạnh ấy.

Bích. — Thôi, anh đừng thoái thác nữa.

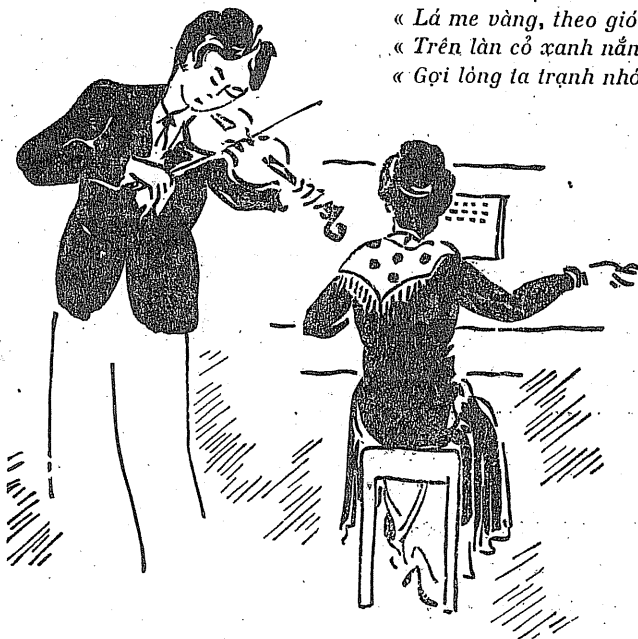
Tổ Mai. — Ông đọc thơ xong, chị Mộng Lan sẽ đánh piano và anh Lương sẽ kéo violon theo.

Mộng-Lan. — Tôi không dám từ chối, song còn chị, chị sẽ làm công việc gì?

Tổ Mai. — Tôi sẽ nghe thơ của ông Văn và nghe đàn của chị.

Mộng-Lan. — Thế không gọi là công việc được.

Tổ Mai. — Nếu cần, tôi sẽ gõ díp theo đàn của chị, chứ gì.

Bích. — Còn tôi, tôi sẽ cứ ăn bánh một cách rất thản nhiên, ăn như tôi đang ăn bây giờ.

Cả năm người uống nước và ăn bánh. Trừ Văn ra, ai nấy đều vui cười, đùa nhả trong khi ăn.

Văn. — Tôi nghe tiếng cô Mộng Lan giỏi piano lắm, vẫn mong mỗi được nghe đàn của cô.

Mộng-Lan. — Thưa ông gọi là đánh được, đã lấy gì làm hay.

Bích. — Anh đọc thơ đi.

Lương. — Thưa ông, bài thơ nhan đề là gì?

Văn lấy bài thơ trong túi ra. — Bài thơ này, tôi mới làm xong sáng hôm nay, chưa có nhan đề. Tạm gọi là một bài « Cảm thu », hay « tình thu », hay là « Thu nhớ »...

Mộng-Lan. — Thôi, ông cứ đề ngay là « Thu » cũng được rồi.

Văn. — Vâng, tôi sẽ đề là « Thu » như ý cô. Một chữ « Thu » có lẽ bao hàm được nhiều ý nghĩa.

Mộng-Lan. — Nhất là nó đúng với nội dung.

Tổ Mai. — Chưa nghe đã biết nội dung thế nào? Chỉ liến thoắng.

Mộng-Lan. — Tôi cuộc với chị là trong bài ấy có nói cái gì thuộc về mùa thu.

Lương. — Hãy im lặng hết cả để ông đọc.

Văn (Sốc lại do, nấn lại cá-vật, cảm động lắm, chốc lại đưa mắt nhìn Bích và

Mộng-Lan). — « Tặng nàng Mộng-Du ».

Mộng-Lan. — Ông hay tặng cô Mộng-Du nhỉ. Không biết cô Mộng-Du là ai mà được cái hân-hạnh ấy. Nếu tôi là Mộng-Du thì tôi sung-sướng lắm.

Văn. — Bài thơ này cũng hơi tặng cô nữa. Biết đâu Mộng-Du lại không phải là...

Mộng-Lan. — Ô, ông mỉa-mai quá. Thôi, xin ông đọc cho nghe.

Văn đọc:

« Hồi thu ơi, đem ngọn gió thê lương
« Hiu hắt đưa hồn ta vào cõi mộng,
« Đem về đây cánh mây mờ lá rụng,
« Cho ta ôn lại nỗi tình thương.
« Lá me vàng, theo gió hanh, chấp chới
« Trên làn cỏ xanh nắng bạc rung rinh,
« Gọi lòng ta tránh nhớ mảnh di-tình.

Mộng-Lan. — Xin ông cứ đọc để tôi lên gác lấy sẵn cây violon xuống cho anh Lương. Xin lỗi ông.

Mộng-Lan ra — Văn ngừng đọc.

LỚP THỨ NĂM

Thiếu Mộng-Lan

Tổ Mai. — Xin ông đọc tiếp đi, mặc chị ấy.

Văn. — Để đợi cô ấy một chút. Không sao.

Lương. — Không cho cô ấy nghe nữa cho đáng tội.

Văn. — Dạ... vâng (cầm tờ giấy xem, rồi lại đặt xuống không đọc).

Lương. — Vậy xin lỗi ông, tôi lên gọi cô Lan xuống. Ai lại vô lễ thế bao giờ.

Lương ra.

LỚP THỨ SÁU

Thiếu Lương

Bích thở dài đứng dậy, chầm thốc hút. Tổ Mai cũng đứng dậy nhìn vào nhà trong. Văn cũng thở dài, vô tờ giấy trong tay, lấy khăn chấm mồ hôi trên trán.

Tổ Mai bán khoán lắm. — Ông lượng thứ cho chị Lan, chị ấy vô ý lắm.

Văn như không nghe thấy gì.

Bích. — Thôi, mặc họ, anh cứ đọc cho chúng tôi nghe.

Văn nhìn Bích như không hiểu gì. Một lát.

Tổ Mai. — Mời ông soi nước (Văn ưỡ oải phắc chén nước uống) và soi bánh Văn lại cầm bánh ăn một cách hồ hững như không hiểu gì cả, bảo sao làm vậy. Tổ Mai và Bích cũng uống nước và ăn bánh, rồi lại ngồi xuống.

Tổ Mai. — Xin ông đọc tiếp cho hai chúng tôi nghe vậy.

Văn đọc rất lạnh lùng:

« ... để hồn ta say sưa
« Em thu cả một trời sao trong mắt,
« Cả cánh đồng sương trọng nếp khờn quàng.

« Cả những liếng chim kêu hót rộn ràng
« Em thu lại dưới điệu chân diu dặt,
« Má ửng hồng tô điểm sắc mây mờ,
« Em sôa tóc cho theo làn gió lạnh.
« Mắt ngân ngơ, em nhìn chim sải cánh
« Trong làn cây. Ôi ngày thơ!...

Văn ngừng lại để uống nước, uống một cách dữ dội như khát lắm, rồi đứng dậy đi ra mở cửa sổ. Tổ Mai và Bích nghe đến đây thì đưa mắt nhìn nhau một cách âu yếm lắm.

Bích nói riêng với Mai. — Hay quá nhỉ.

« Mắt ngân ngơ, em nhìn chim sải cánh »

« Trong làn cây. Ôi ngày thơ! »

Hai câu thơ ấy thật tả đúng hết như em Mai.

Tổ Mai cười và nhìn xuống đất giả như nhỏ — Anh quá khen. Đây là những câu tả cô Mộng-Du của ông Văn đấy chứ.

Bích. — Cô Mộng-Du là ai? Chưa chắc đã không phải là em.

Nhà Khiếu-Vũ to và lịch-sự nhất ở Hà-thành là

HANOI BAR DANCING

100, Rue des Voiles, Hanoi

Buồng Khiếu-Vũ rộng 150m². Bài trí theo lối tân-thời.

KHIẾU-VŨ { Các tối thường từ 20 giờ đến 24 giờ.
Tối thứ bảy từ 20 giờ đến 1 giờ.
Chủ nhật và ngày lễ ban ngày từ 15 giờ đến 18 giờ.

VÀO CỬA KHÔNG MẤT TIỀN.
Rượu và nước, giá bán phải chăng cho tiện ai cũng đến vui chơi được.
Bắt đầu từ mồng một Tết (14 Février 1934) sẽ có một cái buồng riêng rất lịch-sự để ai muốn đặt tiệc hoặc mang người nhà lại Khiếu-Vũ.
Ở các tỉnh xa muốn giữ buồng đặt tiệc xin viết thư cho biết trước.

NÊN DÙNG PHÁO VIỆT-NAM

Hiệu Trương-Kỷ, Hạnh-Phúc, Khánh-Thọ

BÁN TẠI HIỆU TƯỜNG-KỶ

78-80, PHỐ HẰNG ĐƯỜNG VÀ 44, PHỐ HẰNG BỒ, HANOI

Xưởng chế-tạo: làng Phú-xá, Hà-dông

có đặt đại-lý khắp tam kỳ

VUI CU' O' I

Những ông thi-sĩ, số-dĩ, ta không những kinh trong thời, ta lại còn yêu nữa là vì dấu các ông là người yêu của các ông ấy mà ta thấy hình như ta đã mượn lời của các ông ấy để tả người yêu của ta. Trong những bài thơ tình từ của các nhà thi-sĩ, ta thấy có hết cả những tình từ của ta, và ta có quyền nói rằng: những tình cảm của nhà thi-sĩ tức là những tình cảm của chúng ta. Vậy cô Mộng-Du trong bài thơ này biết đâu lại không phải là em Tổ-Mai.

Bích nắm tay Tổ-Mai và nhìn âu yếm. Tổ-Mai thở thê.—Mà biết đâu những lời âu yếm thiết tha trong những bài thơ tình của các thi-sĩ lại không phải là những lời của chúng ta muốn nói với nhau. Vậy chúng ta cũng là thi-sĩ nhỉ.

Bích cười.—Chỉ khác có một là chúng ta không biết làm thơ.

Văn (đã lại gần và nghe thấy những lời cuối cùng).—Còn khác một điều nữa, là trong tình trường, các anh và các cô không hay bị đau đớn như những nhà thi-sĩ.

Tổ-Mai.—Thưa ông, những nhà thi-sĩ mà lại bị đau đớn ư? Những câu thơ êm ái dịu dàng kia....

Văn thở dài một cách rất buồn, làm Tổ-Mai và Bích đều ngán người nhìn.

Văn (ngồi vào ghế).—Xin lỗi cô, tôi hơi chóng mặt, không hề gì.

Mộng-Lan và Lương cùng vào. Mộng-Lan xách cây đàn violon và Lương cầm một tập giấy có bài đàn.

LỚP THỨ BẢY

Thêm MỘNG LAN và LƯƠNG

MỘNG LAN rồi với Lương.—Đấy, tôi đã bảo anh rằng ông Văn sẽ đợi chúng ta mà. Thế mà anh cứ dục cuống cuống lên. Nào có vội gì đâu. (nói với Văn) Thưa ông, để ông phải đợi lâu, thật không phải, xin ông tha lỗi cho. Chúng tôi mãi tìm mấy bài đàn hay để đánh hầu ông.

VĂN.—Thưa cô, không hề gì. Cô đã tìm được nhiều bài hay, xin cô đánh cho nghe.

MỘNG LAN.—Xin vâng, không dám từ chối. (Nàng ra mở piano trọn một bài đàn và kéo ghế ngồi, dạo t ừ mấy giây. Lương cũng kéo thử mấy tiếng violon).

LƯƠNG.—Không, nghe nốt bài thơ đã.

MỘNG LAN.—À quên, xin lỗi ông (lại quay ra bàn khách).

LƯƠNG.—Xin ông đọc tiếp cho nghe.

VĂN.—Đề cô Mộng-Lan với ông cho chúng tôi nghe đàn đã, rồi tôi sẽ đọc thơ sau. ả lại thơ thần ra gì, đọc thêm nhảm tại, mất cả vui vẻ nghe âm nhạc.

MỘNG LAN.—Ông lại riều chúng tôi rồi. Nếu ông không đọc thì xin đưa cho chúng tôi đọc giúp. Tôi cũng tốt giọng. Ông cho xin bài thơ (Văn đưa bài thơ). Tôi đọc xong sẽ xin ông chép lại vào quyển sách con của tôi. Tôi có quyển sách nhỏ để ghi chép hết những cái gì hay, đáng giữ làm kỷ niệm.. Đọc đến đâu rồi, nhỉ?

LƯƠNG.—Cô hãy đọc lại từ đầu.

MỘNG-LAN đọc:

« Hỡi thu ơi, đem ngọn gió thê lương,
« Hiu hắt đưa hồn ta vào cõi mộng.. »

Thôi, để đọc tiếp chỗ ban nãy thì hơn

vì đoạn này đã nghe rồi. Chì Mai, ông Văn đọc đến đâu rồi, chì?

(Tổ-Mai (lại xem tờ giấy).—Đến đây, ông đã đọc đến câu này:

« Mất ngân nga, em nhìn chim sải cánh
« Trong làn cây. Ôi ngày thơ ! »

MỘNG LAN.—À vâng. Còn có tám câu nữa thì hết.

« Ôi, ngày thơ ! »
« Nay thu sang, bóng em đâu chẳng thấy,
« Điều chán em, trên ánh cỏ chưa mờ,
« Thoảng hơi thu còn phảng phất hương

—xưa,

« Mà Mộng-Du em đi chẳng lại ! »

« Em đi đâu? hay lượn bên sông Hương,

« Em bỏ vắng cánh trời hu non Bắc ? »

« Vắng em, trời thu mờ nắng thu lại,

« Trên cành ngô ngác chim kêu thương. »

Quái! hình như cô Mộng-Du của ông

vào Huế thì phải:

« Em đi đâu? Hay lượn bên sông Hương... »

À, ra cô Mộng-Du vào Huế rồi lâu không ra, ông nhớ mà làm bài thơ này. Hay lắm thưa ông. Bài thơ của ông nghe cảm động lắm.

« Trên cành ngô ngác chim kêu thương. »

Câu cuối cùng nhẹ nhàng mà buồn quá.

Còn cô Mộng-Du nào ở Huế, ông có cho tôi biết được không? Tôi cũng vừa ở Huế ra.

VĂN.—Thưa cô, xin cô cho nghe đàn.

MỘNG-LAN.—Vâng. Anh Iương đâu? Violon!

Lương và Mộng-Lan vào trong cùng, sắp sửa đánh đàn, Bích và Tổ-Mai nhặt bài thơ của Văn mà Mộng-Lan đã bỏ trên mặt bàn.

Hai người ghé đầu vào nhau đọc lại bài thơ. Văn thì nộị gục vào tay ghế. Khi Lương và Mộng-Lan bắt đầu nẩy mấy tiếng đàn, thì Văn giật mình như tỉnh một giấc mơ, đứng dậy cầm mũ cáo từ.

VĂN.—Xin phép ông và các cô, tôi có một việc bận phải về ngay không thể ở lại được, xin ông tha lỗi.

LƯƠNG.—Mời ông hãy ngồi lại một lát nữa.

MỘNG LAN.—Ông nghe một bài đã rồi hãy về.

VĂN.—Xin lỗi cô.

Tổ-Mai.—Ông đợi anh Bích rồi cù ng về.

BÍCH.—Đợi tôi, anh Văn.

VĂN.—Thôi, anh về sau, tôi phải đi ngay bây giờ (Văn lùi ra phía cửa, quay lại chào). Chào ông, chào các cô.

LƯƠNG (bắt tay Văn).—Mai mời ông lại chơi vậy. Cảm ơn ông.

Tổ-Mai, Mộng-Lan và Bích cùng bắt tay Văn.

MỘNG-LAN (rời với ra khi Văn đã khuất).—Thế nào ngày mai cũng xin ông chép cho bài thơ ấy vào quyển sách con, nhé. (Trở vào nói với mọi người)—Ông ấy ngộ đấy chứ, nhỉ?

Mộng-Lan và Lương lại vào đánh đàn.

Tổ-Mai và Bích lại cùng nhau đọc lại bài thơ mà Văn đã bỏ quên, lại nhìn nhau cười rất âu yếm, và cùng đọc lại câu cuối cùng:

« Trên cành ngô ngác chim kêu thương. »

HẠ MÀN.

Đoàn Phú Tứ.

Của Ích Hữu Thanh-hóa

I. Ai nói dối mà...

Nhiều Tâm đi làm thuê ở làng khác, lại gặp nhà chủ có con ốm, họ mượn thầy phù-thủy bắt ma và mượn nhiều Tâm ngồi đồng ma hộ. Nhiều Tâm từ chối mãi không được, phải ngồi giúp. Ngồi mãi chẳng thấy gì, nhưng lâu mỗi cô rồi đầu cũng hơi đảo.

Thầy phù-thủy tưởng rằng đã bắt được ma về rồi, liền giương oai lấy roi vụt xuống chĩnh mà bảo:

—Lên mau, tên là gì nói mau, không thì đây sẽ ra hình pháp bây giờ.

Nhiều Tâm tưởng hỏi tên mình liền nói:

—Tên tôi là Nguyễn-văn-Tám.

Thầy phù-thủy (xin âm dương thế nào không được) lại mắng ma Tám:

—Không được nói láo, phải nói cho đúng tên.

Nhiều Tâm tức mình, thò tay vào túi lấy cái thẻ xu vớt ra trước mặt thầy phù-thủy và nói: Ai nói dối mà, không tin thì xem thẻ đó nọ...

II. Sự ngộ

Ở chùa lễ Phật, cử sự đọc trước, các vãi theo sau. Trước khi vào lễ, sự cụ dặn các vãi:

—Lúc vào lễ, hễ tôi đọc sao thì các vãi cũng phải theo y như thế, chứ không được đọc sai đấy!

Đến câu: « Nam vô Phả quang công đức sơn vương Phật », sự đọc là: « Nang vô phả cang, công đức song vương Phật ». Các vãi cũng đọc theo y như thế... Sự nghe lại, tưởng là các vãi đọc sai, cau mày lại gắt:

—Đọc sai cả gồi...

Các vãi cũng cúi đầu:

—Đọc sai cả gồi...

Của T. H. Páo Phố-bình-gia

Thầy giáo lớp

Mẹ—Sao mày không đi học?

Con (khóc hu hu)—Thầy giáo nói

lắp, đọc sách-lẽ cũng lắp, như thế con phải chép lại nhiều lần, khi quá.

Của V. Đ. Thảo Đáp-cầu

I. Cần thận

Ba Ếch sắp tiêm một liều thuốc-ngủ, bèn rủ vì tiền ra đếm bạc. Ông đốc-tò vội ngăn:

—Ấy thôi! hãy để khi khác ông giả cũng được, hà tất phải vội vàng thế!

Ba Ếch điềm nhiên đáp:

—Không ạ! Ấy là trước khi tiêm thuốc ngủ thì tôi phải... kiểm lại số tiền của tôi!

II. À, ra thế

Giờ toán pháp, ông giáo giảng bài:

—Tôi đã bảo các anh rằng hai phần ba bao giờ cũng to hơn một nửa. Thế mà anh Ba lại trả lời rằng anh thích một nửa quả dưa hơn hai phần ba là nghĩa lý gì?

Cả lớp nhìn trỏ Ba như có ý bảo là ngốc đại. Bỗng Ba đứng phắt dậy nói:

—Thưa thầy, nhưng mà con không thích... ăn dưa!

Của Hưng Hanoi

Một cách đo đường

Hỏi—Tại sao anh biết rằng từ nhà anh đến nhà tôi xa bằng ba lần từ nhà anh đến trường.

Thuận—Khô gì. Nay nhà tôi từ nhà đến trường thì tôi ngậm một cái kẹo, từ nhà tôi đến nhà anh, tôi phải ngậm ba cái kẹo.

Của N. Long Gia-lâm

Lý Toét chụp ảnh

Lý Toét.—Ba người chụp chung một cái ảnh có được không hở ông?

Thợ ảnh.—Được cụ ạ, bốn người cũng được.

—Ồ, tiếc quá nhỉ! Quên không đưa bu nó với con Ba Vành ra để chụp một thê, hay là ông hãy chụp tôi trước, còn thừa hai chỗ thì ông để lại cho bu nó với cái dĩ Nhơn nhà tôi.

Số 53

—Rõ may nhé, ngã ngay trước cửa hiệu thuốc.

CÒN NGẶN NGẠI GÌ NỮA

THANH-HÀ-DƯỢC-PHÒNG là một nhà chuyên môn chữa bệnh tật theo cách tối tân, bất cứ uểng nhẹ chỉ trong một tuần lễ là tụt hết nọc, nếu không khỏi sẽ trả tiền lại. Lậu mới mắc (état aigu) dùng số 3. Kinh niên (état chronique, filaments, gouttes matinales) dùng số 7. Giá 0\$60 1 ống. — Bán đủ các thứ thuốc chữa bệnh tính và các thứ cao-dan hoàn-tán.

— Có phòng riêng để rửa rất vệ-sinh. Hỏi tại: THANH-HÀ-DƯỢC-PHÒNG HANOI, 55, Route de Huế, 55, HANOI

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI GHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT HIỆU CON VOI

1 ló, 3 grammes 0\$20. 1 tá 2\$00. 10 tá 18\$00
1 ló, 6 grammes 0.30 1 tá 3,00, 10 tá 27,00
1 ló, 20 grammes 0.70, 1 tá 7,00, 10 tá 63,00

PHÚC-LỢI, 79, Paul Doumer, Haiphong, bán buôn và bán lẻ.

Đại-Lý: MM. Phạm-hạ-Hữu 36 Rue Sabourain Saigon Đồng-Đức 64 Rue des Cantonnais Hanoi — Thính-thành phố Khách Nam-định — Phúc-Thịnh phố Gia-long Huế.

Pour la meilleure façon de placer votre argent dans la construction des bâtiments, adressez-vous à

M. NGUYỄN-CAO-LUYỆN ARCHITECTE DIPLOMÉ

PRIX SAMUEL LONG

(Le premier prix d'architecture de l'Ecole des Beaux Arts de l'Indochine).

42 Bôrgnis De.bordes et 54 Rue Richaud

HANOI

XÃ HỘI ANNAM CỦA TRẺ CON

Một ông giáo học dạy lũ trẻ lớp năm trường So-đăng, một hôm ra cho học-trò một bài luận về luân-lý. Có lẽ vì ông cho học-trò ông cũng giới khoa luân-lý như ông chứ không phải vì túng đầu đề mà ôngra cho lũ trẻ bài luận như thế này (nguyên bản đăng dưới đây). « Samedi 17 Mars 1934.

« MORALE

« Kề vài người trong xã-hội mà ta « phải cần dùng đến, đã giúp lẫn ta « mà ta yêu quý ».

Một đứa bé lên năm, lên sáu đã làm cho ông chột dạ nghĩ tới thần-đồng, vì câu trả lời có nhiều ngụ ý sâu xa:

« BEVOIR

« Trong xã-hội thì có những người « đông đúc mỡ lợn tria mỗi người một « khúc vác về lấu cho chín lên biếu mỗi « người một khúc xúm đông lại ăn ».

Xem xong, ông giáo hạ bút phê một câu cũng ngụ nhiều ý sâu xa không

kém gì câu của cậu học-trò ông mấy tí. Câu ấy như sau này:

« Anh hay uống rượu với thịt lợn!»

Ăn thịt lợn thì có lẽ cậu bé có ăn, chứ hay uống rượu thì tôi e ông làm cậu bé với ông Tản Đà rồi, Đáng lẽ ông phải phê:

« Anh sẽ hay uống rượu với thịt lợn!»

Nhưng nếu có thể bảo cậu bé còn có khẩu khí một anh nghiện rượu, ta cũng có thể bảo rằng cậu ta sớm có con mắt của nhà văn-sĩ mĩa đời. Cậu ta thấy chung quanh mình, trong làng ngoài nước chăm chỉ có một việc: ăn, nhiều khi tranh nhau, đánh nhau vì cái thủ lợn, cái phao câu, nên cậu ta cho người đáng quý nhất trong xã-hội là người mỡ lợn biếu, họ ăn cho họ khỏi tranh dành nhau!

Cậu bé con kia sau này có lẽ là một nhà viết văn trào phúng có tài kia đấy!

Từ-Lý

Samedi 17 Mars 1934

Morale

Kề vài người trong xã hội mà ta phải cần dùng đến, đã giúp lẫn ta mà ta yêu quý.

Trong xã hội thì có những người đông đúc mỡ lợn tria mỗi người một khúc vác về lấu cho chín lên biếu mỗi người một khúc xúm đông lại ăn.

CUỘC DIEM BẢO

Quý khừ lại từ

Ngoài hai mươi năm nay, cụ báng Bì vẫn kín đáo an thân trong làng bảo, không nói với ai cả. Nếu không có Phong-Hóa, chỉ rõ ràng bị dân cụ đây, thì không mấy người biết cụ ẩn ở chỗ nào.

Nay chắc cụ nghĩ an lân mãi cũng không tiến, nên cụ mới ra mặt để hu xếp đi về. Cụ về thì tôi vẫn bí với

xã-thuyết từ thời cũng về, làng báo ta thiệt mất một tay lão tướng để đóng vai chúa trại trong Tuồng cổ tân-thời. Thật là điều đáng buồn thay.

Nhưng buồn hơn nữa, là làng báo bây giờ đối với các cụ, xem ra lãnh đạm, thờ ơ, mà quốc-dân cũng không hoan nghênh các cụ nữa nên cụ báng Hoàng đã vác bị về an nhàn nơi sông Hương, núi Ngự.

Không biết cụ chán nản nhân tình thế thái, hay nhân tình thế thái chán nản cụ, vậy ời?

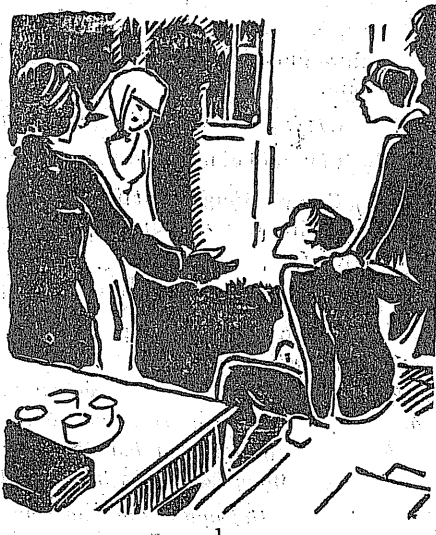
Còn cụ cử Dương-bá-Trạc không biết đến bao giờ mới theo gương cụ báng Hoàng bỏ Văn-học tạp-chí về

TÔI ĐI CHÙA

(tiếp theo)

Trời tối như bưng lầy mắt, anh « áo nâu » cầm chiếc đèn « pin » đưa chúng tôi đi qua những rặng cây cao vút,

đường đá gồ ghề, rồi mãi mãi mới đến một giầy nhà lá lụp sụp ở ven bờ suối. Anh mời chúng tôi vào một nhà ngói dơi. Nửa giờ sau, anh dẫn đến một cô gái què mồm mồm, chúng tôi bầm nhau cười thầm rồi tìm cơ thoái (1) vì ngoài mục đích muốn biết cách sinh

hiến tôi không thể nào tin là cảnh chùa chay tịnh được nữa (2).

Năm giờ sáng hôm sau, chúng tôi đã bắt đầu dạy sửa soạn đi vào « chùa

trong». Đi độ năm phút thì đến « chùa mới ». Thấy họ gọi là chùa « mới » thì tôi cũng gọi thế, chứ thực ra chỉ có cái tên là « mới » (3); họ lại còn gọi là chùa « tiên ». Tôi lần vào tận cuối hang

hoạt của một hang gái ở vùng Hương-sơn, tôi không còn muốn chỉ hơn nữa. Anh em rủ nhau về quán thì thấy ở cạnh giường tôi hai cái phản kê sát nhau, náo sự, ào vãi, đàn ông, đàn bà, chen chúc nhau nằm hỗn độn,

bật đèn lên xem, mấy chú rơi quầng mắt bay từ tung, tôi giật mình tưởng tượng đến những « nàng tiên » trong ca kịch Tục lụy, nhưng sau khi thoáng thấy những mũi hời « chuột » thì tôi lại nghĩ nó là giống « cú ». (4) Xong đấy

THẺ LẺ CUỘC THI CỦA HÃNG BÁN SÁP THƠM BÔI

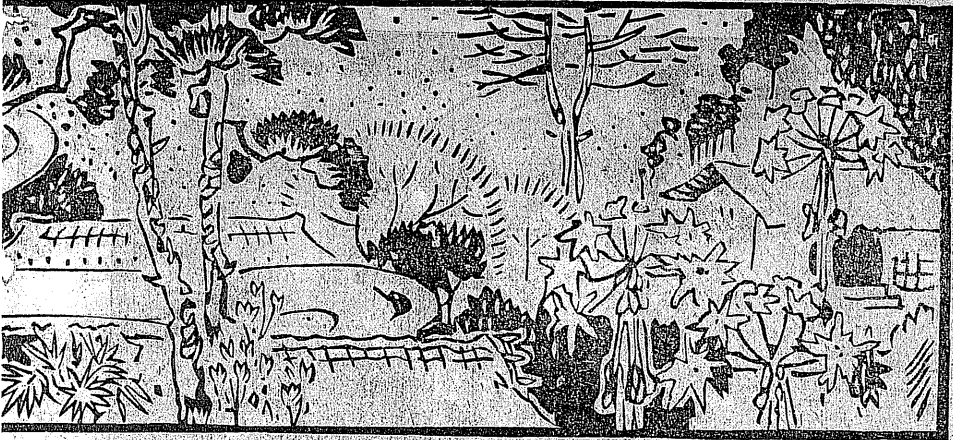
NGÀY KẾT LIỆU KÝ T

1° Những người dự-thí có thể muốn gửi mấy phiếu cũng được, song những câu trả lời phải viết vào giấy của
2° Những câu trả lời phải gửi đến HANG S. S. H., ngày sẽ định sau HỘP THƯ SỐ 54 HANOI.

3° Phần thưởng nhất định là 50\$00. Nếu có nhiều người trả lời đúng giống nhau, thì người nào
Giải nhì: 20\$00 — Giải ba: 10\$00 — Giải tư: 5\$00 — Giải năm: 5\$00 — Giải sáu: 5\$00 — Gi

XIN NHỚ RẰNG : — Những câu trả lời đã định sẵn đề tại TỔNG ĐẠI LÝ HAN

Muốn có những phiếu đề dự thí xin nhớ mua sáp thơm bôi đầu: giá: 0\$30 lọ con và 0\$50 lọ
Mua buôn xin mời lại số 7 LÊ QUÝ-ĐÓN Những phiếu dự thí chỉ biếu không những khách mua hàng. Còn nhà

JÀ HƯƠNG

đi độ 15 phút nữa, đến chùa «Giải oan». Tôi đi dưới nhìn lên thấy chùa cũng đẹp, song nghĩ đi nghĩ lại: từ xưa đến giờ mình đã có gì oan uổng

nghĩ nếu cho cô, cô sẽ tâu lên tận «tòa áo đỏ» thì khốn, nên lại không cho (7) Vào đến chùa trong, ông bạn tôi bảo đây mới thực là chùa «Hương», nhưng

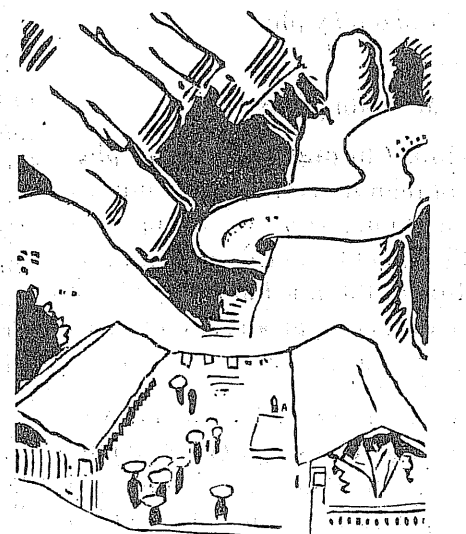
dâu mà lên để giải oan, nên tôi lại đi (5). Đi quãng nữa, nhìn xuống dưới sườn núi thấy mấy ông «cụ tổ» đương truyên cây nọ sang cây kia làm tôi nhớ tới câu: «lom khom dưới núi «trườn»

tôi nhất định không tin, vì tôi thấy ở cạnh ngay chỗ bậc lên lễ một cái nhà «nước kín», mùi vệ sinh sông lên sặc sụa (8) Một lúc, chúng tôi quay ra, gặp mấy cô bạn quen rủ đi chùa «Tuyết»,

vài chú» của bà huyện T. Q. (6) Một giờ sau đến cửa chùa thì thấy mấy cô đồng mặc áo «đỏ» ngồi đón ở cửa, một tay cầm lá số, một tay kéo chúng tôi, mồm thì nói: «Này em có tiền thì cúng vào đây, cô cho lá số, cô tâu tận tòa» Tôi đã định cho tiền, sau chợt

nhưng tôi nghĩ bụng: nước Annam mình làm cốc gì cô «tuyết» nên tôi lại không đi, rồi cùng nhau ra thuyền từ giã cảnh chùa Hương, và để lại «hương» cho những người còn ở lại.

HẾT

CÁT-TƯỜNG

động Hoa-lư, đề sớm khuya, truyền trò với linh hồn vua Đinh-bộ-Lĩnh ?

Ông Nguyễn - trọng - Thuật, người annam cô, cũng là một người cô rồi. Có lẽ chẳng bao lâu nữa, ông sẽ ôm quả dưa đỏ đi tìm An-Tiêm để sống lại cái đời thái cô Hồng-Bàng, làm lạc tướng và lấy cô Mị-Nương, «con quan tể-tướng ngày rầy cầm cung».

X.

Tú-Mỡ... tiên tri

Trong một số P. H. trước, Tú-Mỡ, về báo Loa, cô đoán rằng báo ấy, sau khi đã đăng hết loạt ảnh «Gà mái lạc mẹ», sẽ dần dần soay đến hạng «Gà mái ăn đêm».

Y như rằng!

Trong báo Loa số 10 đã thấy một bức ảnh người con gái sỏa tóc, nhan đề là «Hoa Sớm», ấy là chân dung của một con «gà mái rườ» dưới sớm Khâm-thiên, nhà chí «Độc». Còn một bức chân dung nữa, chắc cũng cá mè một lứa...

Mồm Tú mỡ nói có sứt đầu!

Bây giờ, báo Loa tưng phải tỉnh, mới đi kiếm ăn ở miền «ông-lâu thôi».

Nhưng chẳng bao lâu nữa, rồi mà xem, ta sẽ thấy trên báo ấy đăng những ảnh của con em nhà Năm-Dục, Năm Nuôi, Năm Hoạt, vân vân...

Đến bấy giờ, Tú-Mỡ sẽ xin thôi, không để vịnh những tấm ảnh của báo Loa nữa.

Ngòi bút sắt, tuy nó là vật vô tri vô giác, nhưng đã dùng đến nó cũng phải giữ cho nó sạch sẽ...

Tú-Mỡ.

Văn chương

GIÁ không có Tiểu-chi (Sài-thành Hoa-báo số 25) thì ta không đời nào biết văn-chương là cái quái gì. Nhưng có ông, thì ta đã biết rồi, ông bảo cho ta biết đại khái rằng văn chương là... văn-chương.

Anh không hiểu ư? Thì ông Tiểu-chi đã dẫn một câu như vậy làm thí dụ:

«Ăn cơm rồi, tôi đi uống nước; nước nóng quá, tôi uống chưa được.»

Văn-chương đấy, anh nghe ra chưa?

«Tuy là đơn giản, chất phác song cũng có văn-chương...»

Tại sao vậy? Vì có: «tổ-chức (!), trang điểm (!) rõ ràng, lực lưỡng (!!)»

«Đây này: ăn cơm rồi mới uống nước; có nói tới nước mới kể truyện nước nóng, vì nước nóng quá nên uống chưa được. Câu như thế là có lớp lang

thứ tự, hề có lớp lang, thứ tự tức là có tổ-chức».

Lý sự mới sâu sắc làm sao!

Ông Tiểu-chi nêu lên câu đó rồi ông đọc lại nghe, cho là hay quá, văn-chương quá, ông cắt nghĩa lại một lần nữa cho ta hiểu rõ, rồi ông lại khen là câu văn làm có công phu.

Nếu vậy thì bất kỳ ai cũng có thể hóa ra văn-sĩ mất rồi.

Bà ba Béo nhà tôi bảo thẳng nhỏ rằng:

— Nhỏ ơi, cầm cho tao cái ống nhổ đây. Ống nhổ này đầy quá, tao không nhổ được. Mày là đồ khốn nạn!

Thế là bà làm văn-chương rồi đấy. Tại sao? Bởi cô gọi lấy ống nhổ mới kê đến sự ống nhổ đấy, mà vì ống nhổ đầy nên không nhổ được, mà không nhổ được thì tức, tức liền mắng đây tớ: mày là đồ khốn nạn! Văn-chương không!

Bà ba Béo nhà tôi với mấy bà láng giềng làm văn-chương bao nhiêu năm nay mà vẫn không biết gì hết, cứ gì một mình ông Jourdain ở trong kịch của Molière?

LÊTA.

Số 54

TRÊN CON ĐƯỜNG VÀO CHÙA HƯƠNG

Sắp đến chùa Hang chưa? — Còn một tí nữa thôi.

TÓC (BRILLANTINE) VÀ NƯỚC HOA (EAU DE COLOGNE) S. S. H.

II NÀY SẼ ĐỊNH SAU

HÃNG S. S. H. sẽ cho (PHẢI VIẾT THEO LỐI CHỮ IN) Nhớ đề rõ tên và chỗ ở; không được rập hay sỏa.

gửi đến trước sẽ được lĩnh phần thưởng nhất. Còn sẽ theo thư tự ngày gửi định thưởng như sau:

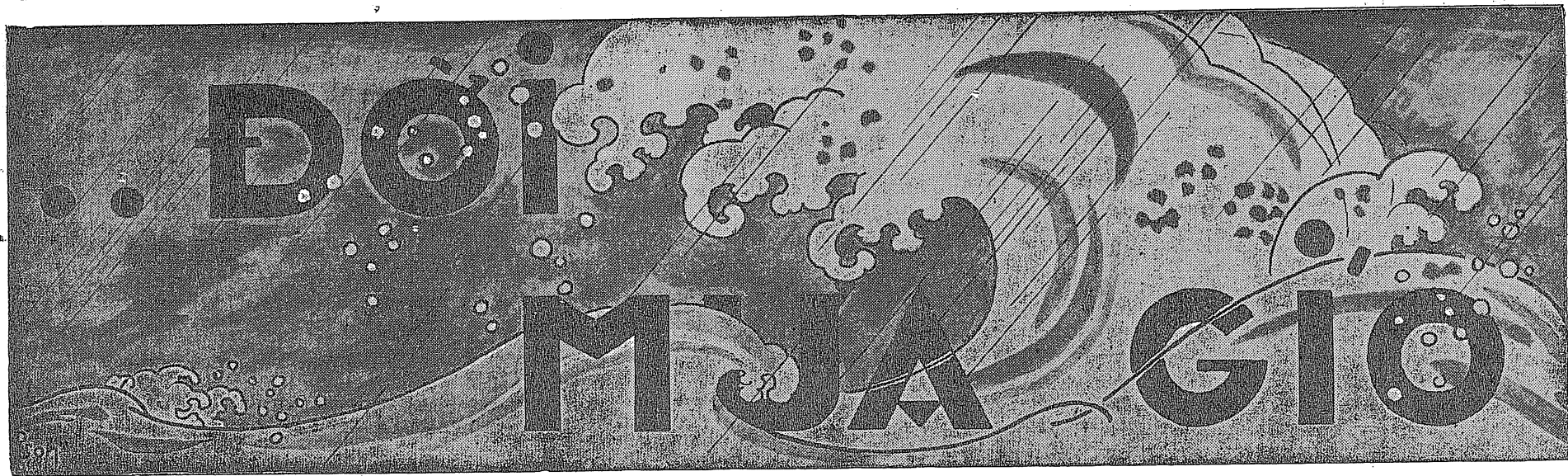
đi bấy: 5\$00 và năm mươi giải thưởng lấy nước hoa (eau de cologne) hay sáp thơm bôi tóc (brillantine).

S. S. H. số 7 phố Lê Quý-Đôn Hanoi bỏ trong phong bì niêm phong cẩn thận.

Điền ký lên trên cũng được. Ngày công khai cái phong bì đó sẽ định sau.

(lần trước in nhầm là 0\$25 và 0\$35) Vì những phiếu dự thí chỉ biểu riêng những người mua hàng mà thôi.

ng câu hỏi về cuộc thi này mai sẽ đăng ở các báo. Hãng S. S. H. cần nhiều đại-lý ở khắp các tỉnh.

của KHÁI-HÙNG và NHẬT-LINH

LUÔN một tuần lễ, hai người yêu nhau.

Chương đề mặc ái-tình nhục dục lười đi. Chàng như mê-man, như không kịp suy xét. Cái tính nhu nhược, sự không tự chủ định được lòng mình, bỗng theo tình yêu ủy mị mà đến chiếm đoạt hết tâm hồn chàng. Nhiều lần, chợt nghĩ đến sự éo le, vô lý, điên cuồng của mối tình đột nhiên bùng nổ, Chương lại cố quên lãng ngay đi, quên lãng bằng sự làm việc. Vì thế, luôn mấy hôm, ngoài cuộc ái-ân đắm đuối, chàng tận tụy chăm chú vào việc dạy học trò : nào soạn bài, nào chấm bài làm.

Khi vào lớp, học trò đều lắng tinh thần nghe chàng giảng nghĩa, vì chàng nói rất nhiều, giảng rất hay. Chàng sung sướng hay chàng chỉ cốt làm cho trí tê mê, bộn rộn không có lúc nào kịp phân chiết tới tình yêu ? Vì chàng động tưởng tới tình yêu thì chàng lại thấy hiện ra biết bao sự trái ngược trong tâm trí. Song nhiều khi bị xúc động quá, óc chàng trở nên nhọc mệt. Tức thì sự buồn rầu, sầu muộn vẫn vơ man mác làm cho chàng ủ rũ như người mất tinh hồn.

Còn Tuyết ? Tuyết sung sướng. Sung sướng như người mới biết yêu lần này là một. Nàng âu yếm, chiều chuộng Chương, không bao giờ phạt ý chàng, lại đoán ra những sự ước muốn của chàng.

Nhưng bỗng chiều hôm nay, ở trường về, Chương không thấy Tuyết đâu nữa. Chờ tới gần 9 giờ, Tuyết vẫn chưa về, chàng liền một mình ngồi ăn cơm. Tưởng tới cái tình phóng đãng, và cái đời vô định của bọn gái giang hồ, chàng mỉm

một nụ cười khinh bỉ... Song chẳng bao lâu, sự khinh bỉ lại đổi ra sự thương hại. Rồi ngồi ăn uể-oải, Chương cảm thấy sự thiếu thốn trong đời chàng.

Sáu, bảy hôm với sự yêu đắm đuối, mê man ! Tuy không là sự yêu trong trẻo, và chân chính làm cho ta đề huề vui thú cảnh gia - đình, nhưng vẫn là sự yêu mà lại là sự yêu nhục dục thứ nhất trong đời ngay thơ của Chương : Xưa nay, vì lòng ghét chung cả phụ - nữ, chàng chưa hề gần gũi một người đàn bà nào.

Chương chỉ ăn có một bát cơm. Chàng đặt mạnh đĩa bát xuống bàn. Vì tưởng chủ còn ăn, đỡ lấy bát để sôi cơm, thì Chương đương tìm cơ để gãi, liền thét mắng âm-ĩ. Thực vậy, chiều hôm nay, chàng cau có, vẻ mặt khó khăn như người bức tức điều gì.

Chàng càng khổ tâm khi chàng nhận thấy rằng mình không dám thú thực với mình cái nguyên nhân của sự bức tức đó. Lòng tự cao, tự đại thái quá khiến chàng tưởng rằng, yên trí rằng mình không yêu, và nếu trong một tuần lễ, chàng lần lộn say đắm với cái thú vật dục, chàng cho đó chỉ là một sự nhu yếu của con vật, cũng như sự ăn, sự uống. Chàng lầm bầm : « Phải ! Là ái-tình họa chăng... »

Chương chợt nhớ tới cô con gái bà phủ. Nhưng một sự lạ ! Không những chàng không tưởng ra được diện mạo của Thu mà đến cái tên Thu, chàng cũng quên bẵng. Đến rồi chàng phải ngồi cố tìm cách để nhớ ra : chàng chấp các vần trắc với các vần bằng bắt đầu từ chữ B cho tới chữ X mà

vẫn không ra. Chàng bỗng bật cười, vì vừa tự nghe thấy tiếng mình lầm lẫm đọc, như một thằng bé con mới học vần quốc ngữ : ba, ban, biên, can, dan... Mãi đến lúc chàng lại nghĩ đến Tuyết, và nhờ sự liên tưởng, cái tên Tuyết ấy mới giúp chàng tìm ra được tên Thu : Tên Tuyết gọi ra tên mùa đông, rồi tên mùa đông gọi ra tên mùa Thu.

Song đến khi tìm ra được tên Thu, chàng vẫn không thấy trái tim chàng cảm động mấy trây. Mà càng lạ nữa : khi lòng tự đắc của chàng cố phác lại bức tranh Thu đứng sau hàng giậu chờ mình đi qua, thì sự tưởng tượng của chàng chỉ vẽ ra được nét mặt của Tuyết.

— Bầm ông soi cà-phê.

Vì se sẽ đặt cốc cà phê lên bàn. Chương trợn mắt, mắng :

— Ai bảo mày pha ?

— Bầm... ..

— Cút ! xuống nhà !

Tò mò, Chương nhìn cốc cà phê. Đã một tuần lễ nay, chàng sinh ra nghiện cà phê. Xưa nay chàng vẫn tự phụ rằng không thể nghiện được một thứ gì, thế mà lần này, vì nề một « đứa con gái » một « con dĩ » chàng lại nghiện được cà phê ư ?

Chương mỉm cười. Chàng vừa tìm ra được chữ « nghiện » để giảng nghĩa sự thay đổi tình tình. Phải đối với Tuyết, chàng chỉ nghiện chứ không yêu : « Yêu, mình còn yêu sao được ? » Chương cho rằng mình mới bắt đầu nghiện Tuyết, nghĩa là nghiện cái thú nhục-dục cũng như một vài anh em nghiện thuốc phiện, nghiện đi hát.

Tìm ra được cái nguyên nhân ổn thỏa của sự nhớ nhung, Chương

cảm thấy lòng đỡ thồn thức, đỡ bồn khoăn, bình tĩnh mà nghĩ tới mấy ngày vừa qua. Mấy ngày vừa qua ? Thì nào chàng có phân biệt được ngày nào với ngày nào ! Bỏ ngày ấy giống nhau như bỏ hồng thuận-vi của Tuyết cùng một màu tươi thắm, cảm trong cái lọ vẽ men kia.

Nghĩ mãi, Chương chỉ tưởng tượng ra được hình dáng, đều bộ của Tuyết : Tuyết cười, Tuyết nói, Tuyết bát, Tuyết nũng nịu, Tuyết âu yếm... Rồi nhớ tới mấy bức tranh chàng phác họa hình ảnh Tuyết, Chương thò tay vào túi lấy ra quyển sổ nhỏ. Một cảnh Tuyết ngồi khâu khiến chàng cảm-dộng nhất.

Hôm ấy, cơm sáng vừa xong thì thợ giặt đem quần áo đến, và lấy quần áo bẩn để đem về giặt.

Nhanh nhen, Tuyết trao cho bác phó mớ quần áo đã buộc lại cẩn thận, rồi đỡ lấy chồng áo sạch và lên gác để cất vào tủ.

Mấy phút sau, Chương cũng theo lên, thấy nàng đang ngồi cặm cùi mạng chếc áo lót. Chương đứng đứng lại ngắm cái tay trắng muốt, mềm mại cử động. Nhưng Tuyết đã thoáng thấy bóng Chương phản chiếu trong gương tủ. Nàng ngừng tay, ngừng đầu nhìn Chương và mỉm cười nói :

— Hai cái sơ-mi của anh cùng rách cả.

— Tôi cũng định chiều nay đi may mấy cái.

— May làm gì vội... Anh có những năm cái mà ba cái bấy còn mới. Hai cái này tuy rách nhưng ít ra

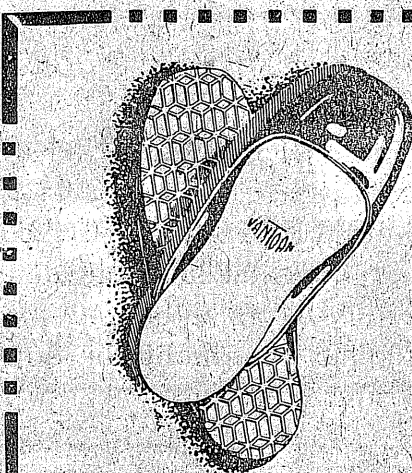
Phụ Đức Dược Phòng

Cậu còn trai trẻ thế mà mang lấy cái nghiện hút vào mình, tôi rất lấy làm hổ thẹn với chị em.

Đây thứ THUỐC CẢI này chỉ một chai giá 2\$50 trong 10 ngày là cậu có thể bỏ được, cậu còn chờ gì mà không uống đi ?

MUA TẠI :
PHÚ-ĐỨC-DƯỢC- PHÒNG
209, phố Khách - Nam-dịnh

Tết năm nay các ngài dùng giày gì ?

GIÀY KIM - THỜI

Marque, dessin et modèle déposés

Kiểu rất đẹp, mũi láng hoa-kỳ rất tốt, đế cao-xu đen, đúc ở bên Pháp, đi bền gấp bốn lần đế da hay đế crepe, không chuột và toét ra như đế crepe, trông đẹp và nhẹ như đế da, đi mưa không ngấm nước.

Giá rất hạ. Bán buôn và bán lẻ :

VAN - TOÀN

HANOI — 95, Phố hàng Đào — HANOI

cũng mặc được ba, bốn tháng nữa.

Tuyết vừa nói vừa mang. Chương lấy làm kinh ngạc: Chẳng không ngờ một cô gái giang hồ phong đăng, sống cái đời nay đây mai đó, mà lại có những tư tưởng bình thường và những tính nết ngăn nắp được như thế: «Hay là... nàng giả dối để lừa ta, để cám dỗ ta?» Thấy Chương đắm đắm nghĩ ngợi, Tuyết lại nói:

— Vây chiều nay đừng may nữa nhé?

— Vâng, thì đừng may.

— Với lại hết tháng này, quần áo để nhà em giặt cho, đưa thợ, tĩa tiền không kể làm gì, nhưng họ giặt dối mà là vụng ghê gớm quá. Chỉ được cái chong rách quần áo.

Nghe đến câu này thì Chương lại càng ngờ Tuyết giả dối lắm. Vô lý! một cô gái ăn chơi mà lại thích làm việc! Nhưng bức tranh một cô gái đẹp ngồi khâu sớ bỏ ngay được những sự hèn mọn của tư tưởng, những sự nghi hoặc của tâm tình: Chương chỉ thấy có một sự đẹp, đẹp dịu dàng, âu yếm, thân thiết. Cảm động, chàng lấy ra quyển sổ tay và cái bút chì hí hoáy vẽ. Nhạc trông thấy, Tuyết vội kêu:

— Ấy đừng!

— Ngồi im, đẹp lắm!

— Nhưng để em vấn tóc lại đã!

Chương phì cười:

— Em làm như anh chụp ảnh em không bằng! Em không lo, Nhờ trời được cái anh vẽ cũng không khéo lắm.

Tuyết cốt nói pha trò để làm vui lòng người yêu. Nhưng thấy Chương tưởng rằng mình nói thực thì nàng làm ngay ra như mình ngây thơ, đưa tay lên nắn lại vành tóc, vuốt lại món tóc ma, rồi mỉm cười bảo Chương:

— Bây giờ thì xin mời họa sĩ vẽ đi cho.

Thực ra Tuyết sung sướng, Tuyết cảm động vì lần đầu được nghe Chương gọi mình là em và xưng anh với mình. Tinh tinh bên bên, Chương trong khi truyện trò cùng nàng thường vẫn còn giữ gìn, đứng đắn, bao giờ cũng chỉ xưng hô là cô với tôi mà thôi. Nhưng đứng trước một cảnh tượng êm đềm, chàng vụt trở nên âu yếm, quên hẳn đứng đắn, giữ gìn.

Cảnh tượng ấy, hôm nay bức tranh phác họa bằng bút chì ở trong quyển sổ con lại làm hoạt động ở trong trí nhớ của Chương. Chương ôn lại được từ dáng điệu cho chí tiếng cười, giọng nói của Tuyết.

Trời ơi! cái giọng nói khàn khàn ấy, đã nghe qua một lần, ai còn có thể quên được nữa. Chương thở dài, đánh diêm châm thuốc lá hút...

Thoáng thấy một tập bài học-trò gấp trong cái cặp giấy và để trên bàn, Chương chợt nhớ tới ngày mai có luận pháp-văn, liền đứng

được các màu rực rỡ. Nhất là mấy khóm hồng trắng, hồng đỏ mà Tuyết đi mua tàn Yên-phu đem về, và ngày ngày hai buổi, nàng soi tưới, chăm nom.

Chương nhớ tới một buổi chiều ở trường về, chàng bắt gặp Tuyết đương trông mấy khóm hoa xác pháo. Mầu đỏ chói của những cánh hoa in bật lên vạt áo xanh Tuyết mặc. Chừng Tuyết sợ ướt bay lăm lăm áo, nên đặt cây xuống đất rồi gọi Vi lấy nước để rửa tay. Thoáng thấy Chương đứng ngoài hàng giậu nhìn vào, nàng hớn hỏ chạy ra mở cổng.

dậy ra bàn giấy ngồi chấm. Chàng luôn mồm gặt gồng, phàn nàn về sức học kém cỏi của học-trò. Mọi khi chàng cho điếm rất rộng, mà hôm nay có nhiều bài, chàng phê đến nửa điếm. Chấm được độ hai chục bài, chàng vút bút, đứng dậy lại cửa sổ nhìn ra đường.

Bấy giờ có lẽ đã hơn 10 giờ. Ngoài phố vắng ngắt. Thỉnh thoảng chiếc ô-tô qua nhà, tiếng còi điện, chàng nghe như tiếng cười chế nhạo. Rồi nghĩ vơ vẩn, Chương nhớ tới Khiết với tiếng còi ô-tô rít của Khiết. Chàng mỉm cười, lầm bầm: «Chắc ít lâu nay, anh ta cũng cụt hứng với cái mộng khai mỏ».

Ánh đèn điện ngoài đường, chiếu qua hàng giậu, xuống cái vườn hoa trước cửa nhà. Những hoa chân chim, cầm chương, trần châu, chàng chỉ trông thấy lơ mơ thấp thoáng dưới bóng những then giậu sắt, nhưng chàng cũng tưởng tượng ra

Chương thấy rõ rệt sự yêu mến mong đợi của nàng, hình như trong khi chàng đi vắng, nàng chỉ nghĩ tới một mình chàng, và nếu nàng làm việc nọ việc kia là chỉ để qua thì giờ và đỡ sốt ruột. Không thể, sao đương chăm chú trồng cây mà chợt thấy bóng chàng, ràng lại vút cả cây ra đó và chỉ săn sóc tới một mình chàng, bầu như nàng quên bằng rằng nàng đương làm việc gì.

Bây giờ chàng đứng ti cửa sổ nhìn xuống vườn, những cảm-tưởng êm đềm ấy vẫn còn toàn vẹn. Chàng vẫn yên-trí rằng Tuyết yêu chàng. Chàng không thể ngờ được điều đó.

Nhưng sao tự nhiên, nàng lại bỏ nhà đi đâu như thế. Mà đi đâu lại mãi mười một giờ đêm chưa về. Chương thấy nóng mặt, nhức đầu. Hai tay thọc túi quần, chàng đi đi lại lại trong phòng, giầy nện cồm cộp xuống gạch. Còn đi đâu nữa!... Ai lại khờ dại, lẩn thẩn muốn tìm

biết một cô gái giang-hồ đi đâu bao giờ! Vì dấu sao, Chương vẫn không quên rằng Tuyết là một gái giang hồ, một người bầy ba kia mà! Buột mồm, chàng rủa: «Đồ khốn nạn!»

Rồi chàng cả tiếng gọi:

— Vi!

Vi vội vàng chạy lên, lo lắng, sợ hãi, vì từ chiều đến giờ, nó chưa thấy chủ sai bảo điều gì mà chỉ thấy gặt gồng, cau có:

— Dạ!

— Đi không báo gì mày?

Vi còn ngờ ngác không hiểu, thì Chương đã giậm chân hỏi lại:

— Có Tuyết đi có giận gì mày không?

— Bầm không.

— Đi đâu mày có biết không?

— Bầm không.

— Thôi được!... À, đóng khóa cổng lại nhé. Mà cái chuông cổng không kêu, mày đã chữa lại chưa?

— Bầm, đã.

— Thôi được. Xuống nhà.

Chương lên gác đi ngủ. Nhưng bản khoán, chần chọc không sao ngủ được. Đồng-hồ đánh nửa đêm được một lát thì văng-vẳng chàng nghe có tiếng chuông. Vội vàng, chàng dậy mở cửa sổ gọi Vi bảo ra mở cổng. Nhưng ra cổng không thấy ai, Vi đứng dưới sân nói lên:

— Bầm, chuông nhà bên cạnh đấy ạ.

Chương chán ngắt, lại lên giường nằm, rồi thức cho đến sáng.

(Còn nữa)

Khái-Hưng và Nhất-Linh

Đã có bán mấy cuốn sách mới

VÀNG VÀ MÁU... Giá: 0\$45

CỦA THẾ-LỮ (TỰ LỰC VĂN ĐOÀN)

ANH PHẢI SỐNG... Giá: 0\$45

CỦA NHẤT-LINH VÀ KHÁI-HƯNG

(TỰ LỰC VĂN ĐOÀN)

CẠM BẦY NGƯỜI... Giá: 0\$45

CỦA THIÊN HƯ VŨ - TRỌNG - PHỤNG

(3 QUYỀN TRÊN NÀY DO SADEP

XUẤT BẢN)

Mua sách xin gửi tiền trước về ông

Nguyễn - Trường - Tam 1 Bd Carnot

1 tiền cước gửi lối bảo lãnh: 1 cuốn

0\$20, mỗi cuốn sau nữa thêm 0\$06

Các bạn mua P. H. dài hạn được

trừ 10% vào tiền sách

ĐẠI BỎ HUYẾT

Chuyện trị đàn bà, con gái kinh huyết không đều, khi ra sớm quá, khi chậm quá, bế tắc không ra, khi có kinh hay đau bụng, không tươi đỏ, tím đen thành hòn, băng ra nhiều quá; khi hư ra nhiều chất trắng, đau lưng, rức xương, nằm ngủ không yên giấc, quá trưa bầm hấp sốt, ăn ít, vàng dần, chóng mặt, nằm ngủ hay mơ, thân thể còm yếu, da thịt tẻ mề, đau trong dạ-con lâu năm không đẻ, hoặc bị tiền sản luôn.

Mỗi hộp giá: 1\$00.

BÁN TẠI: Viện thuốc LẠC-LONG
Số 1 phố hàng Ngang, Hanoi

PHÒNG-TÍCH THẦN-DƯỢC CON CHIM

CỦA VŨ-ĐÌNH-TÂN, HAIPHONG

Cơ no, rượu say với ham tình-dục hoặc ăn no đi ngủ, ăn no đi tắm, sinh ra Phòng-Tích hay Phạm-Phòng? Đây hơi, hay ợ hơi, hoặc ợ chua, tức cổ, tức ngực, không biết đói, biếng bịch không tiêu, thường đau bụng, đau lưng, chân tay mỏi mệt, lâu năm sắc mặt vàng, da bụng già. Đàn-ông là Phòng-Tích, đàn-bà là Sản-hậu. Chỉ uống một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay: 0\$40. Liều thuốc nào cũng có in chữ ký Vũ-Đình-Tân mới là thuốc tốt và thật hiệu.

ĐẠI-LÝ CÁC TỈNH: HANOI: 99 phố Mới; 35 hàng Đào; 52 hàng Bông; 73 hàng Gai; 44 hàng Lọng; 36 hàng Điều; 22 bis và 111 route de Huế.

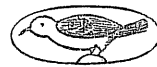
HAIPHONG 82 phố Bonnal; NAM-ĐÌNH 190 phố Khách; HAI-DƯƠNG 11 phố Commerce; BẮC-NINH 164 Tiên-An; SON-TÂY 47 Hậu-Tĩnh; VINH 44 phố Gare;

HUẾ 49 phố Gia-Long; TOURANE Lý-xuân-Hòa phố Đỗ-hữu-Vị; SAIGON Thanh-

Thanh 38 Pellerin: Các tỉnh khắp ba kỳ có đại-lý bán cả.

AN-TỬ KIM-TIỀN 1926.

VŨ-ĐÌNH-TÂN, 178 bis Lạch-tray, Haiphong.

Muốn cho xe pháo nhẹ nhàng, Mang lại AN-THÁI sửa sang như lời, Chắc bền giá cũng được hời.

Chỉ có hiệu AN-THÁI làm được xe đúng như xe «Verneuil» vì sau khi số ấy, tân bản-hiệu đã mua được các dụng cụ dùng làm xe mà bản-hiệu ại cam đoan là chắc chắn và đẹp hơn, hiện đã có tang chứng, xin mời các ngài lại xem qua sẽ rõ.

Bán đủ đồ phụ tùng xe kéo và chambre, lốp. Có 28 mẫu vải dùng để lợp mui, đóng tựa và cái housse xe nhà và xe ô-tô.

Nhận lợp mui và cái housse xe ô-tô. Đóng và chữa các xe nhà, xe hàng, xe ngựa và xe bò.

AN-THÁI

Số 2. Phố Nguyễn-trọng-Hiệp, HANOI
tức là phố giữa Cầu gỗ đi vào ngõ Gia-ngư

NHỮNG VIỆC CHÍNH CẦN BIẾT

TRONG TUẦN LỄ

Một cuộc biểu tình lớn trong Nam

Hôm 17.4, một cuộc biểu tình lớn do liên đoàn nhà buôn Saigon tổ chức, đã họp tại tòa Đốc lý, có tới 100 người Pháp và 5.000 người Nam. Ông Nguyễn-phân-Long có yêu cầu mọi người biểu tình phản đối thể lực của các phái tài chính.

Một đám đông vác băng lớn đi riệu trước cửa nhà Đông-dương ngân hàng mà biểu tình phản đối dữ dội. Cuộc biểu tình giải tán rất yên ổn.

Khám phá một chi hội kín ở Thái-hà-ấp

Sở mật thám vừa đây khám một nhà ở Thái-hà-ấp, đã bắt được ba người hội kín, trong số có Hoàng-văn-Dzinh, thư ký sở hỏa xa Vân-nam.

Dzinh cùng hai người kia làm truyền đơn và in sách cách mệnh, nhưng công việc đương dở dang thì bị bắt.

Hội Bảo-hiểm ô-tô Trung-kỳ kiện chính phủ

Vì những phu làm bến phá Đầm-bim (cách Dalat 10 cây số) không được cần thận, lúc ô tô xuống phá không mắc chặt mỏ neo nên xe tuột xuống sông. Con bác-sĩ Trần-văn-Đôn bị thiệt mạng và ô-tô bị hư hỏng hết.

Hội Bảo-hiểm—vì ô-tô này có bảo hiểm—phải đền cho bác-sĩ Đôn số tiền hơn một nghìn và kiện chính phủ Bảo-hộ Trung-kỳ xin bồi thường lại số tiền. Tòa án cai trị đã phạt chính phủ 265p.

Sẽ giảm đi 10% số các viên chức người Âu

Phủ Toàn quyền đang dự định giảm số các viên chức người Âu ở Đông-dương đi một phần mười để thi hành phương sách tiết kiệm. Những viên chức làm việc được 25 năm hoặc chưa được 25 năm mà tuổi đến 55 đều phải về hưu.

Các viên chức bản xứ sẽ phải theo một phương sách khác sẽ định sau.

Thư ký hạng nhất lên thượng hạng không phải thi

Trước đây, nha tài chính có yêu cầu bắt các viên thư ký hạng nhất muốn lên thư ký thượng hạng phải qua một kỳ thi chuyên nghiệp.

Nay phủ Toàn quyền đã bác điều thỉnh cầu ấy.

Ông Bùi-dinh-Từ bảo chế hạng nhất (có giải thưởng của Đại học dương Strashoug) đã mua lại hiệu thuộc Tây Coupard phở Paul Bert Haiphong. Mong bà con đến mua cho Đông để khuyến khích một người An-nam có tài và có chí doanh nghiệp.

PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi

TUẦN LỄ NÀY

chiếu lịch:

CETTE VIELLE CANAILLE

Harry Baur — Pierre Blancher — Alice Field sấm vai chính. Cuốn phim này vừa vui, buồn, thương tâm, lý kỳ, lý thú ai cũng nên xem.

SẮP CHIẾU

UNE SEULE FOIS DANS LA VIE

L'HOMME A L'HISPAÑO

LES MISERABLES

Quan Toàn quyền hàm Charles về Pháp

Chứng 12 hay 13 Mai này quan Toàn quyền hàm Charles và phu nhân sẽ đáp tàu d'Artagnan về Pháp.

Tuyển tham tá bản xứ có bằng tú tài

Phủ Toàn quyền đã hỏi các quan thủ hiến các xứ trong cõi Đông-dương xem hiện nay trong các công sở còn thể dành bao nhiêu chỗ cho những viên tham tá bản xứ tuyển người có bằng tú tài.

Hà-giang sắp có điện

Nhà máy điện đã bắt đầu làm, hiện đang đúc cột đèn, chừng tháng Juillet, Hà-giang sẽ có điện.

Mũ lính cảnh sát có dấu hiệu riêng

Lính cảnh sát Hanoi đã thay mũ vàng đằng trước có cài hoa bằng đồng làm dấu hiệu, chứ không đội mũ trắng như trước nữa.

Khuyến khích việc trồng khoai tây

Quan Thống sứ vừa thông tư cho các quan đầu tỉnh đề khuyến khích dân trồng khoai tây và ủy các viên chức ngạch nông chính điều tra về cách giềng giọt và xem những làng nào có thể giềng giọt được tốt.

Số tiền Đông-dương phải gánh cho nước Pháp trong năm 1934

1. Chi tiêu về binh bị : 198.000f
2. Chi tiêu về việc quản trị quỹ hưu bổng thuộc địa : 432.000f.
3. Chi tiêu cho viện Nông-phổ thuộc địa : 114.256f.

4. Chi tiêu về Đông-dương kinh tế cục : 1.316.00f.

Cộng số tiền Đ. D. phải gánh là trên 20 triệu. Số tổng cộng các thuộc địa phải gánh là non 80 triệu

Tuyển học sinh vào trường kỹ nghệ Hanoi và Haiphong

Đến 18-6-34, tại trường Sinh từ Hanoi sẽ có kỳ thi tuyển học sinh vào trường kỹ nghệ Hanoi. Số học sinh lấy là 30 người. Đơn xin nộp cho ông đốc trường kỹ nghệ trước ngày 1-6.

Ngày 18-6, tại Haiphong cũng có kỳ thi tuyển học sinh vào trường kỹ nghệ. Số học sinh cũng lấy 30 người.

TIN THỂ THAO

Stade H. đã hạ G. M. R. 3/2

Vào chung kết giải Indosport, Stade Hanoi và G. M. R. đã bòa nhau 4/4 bữa chủ nhật trước nữa, thì chủ nhật vừa qua Stade đã hạ G. M. R. 3/2. Còn 15 phút nữa mãn giờ thì xảy ra cuộc ẩu đả, G. M. R. bỏ cuộc. Cúp bạc lại vác về, chưa biết T. C. xử ra sao.

Chim bị trục xuất ra ngoài hạng tài tử

Tổng cục ten-nit Nam-kỳ đã trục xuất Chim ra ngoài hạng tài tử vì đã nhận được thơ của Chim xin phụ cấp 150p đi tranh giải Pasquier và 300p đi dự Vận-dộng hội, còn tiền chi phí khứ hồi và ăn ở cũng về phần tổng cục chịu.

Vì sao Nửa, Giao, Nhánh không dự cúp Pasquier ?

Vì Nửa, Giao, Nhánh đòi ban trị sự sắm quần áo và ra-két (số tổn kém đến 400p) mới chịu đi tranh cúp Pasquier nên Minh và Cường đã được cử thay. Tso và Crépet không thể đi được.

Nhật - bản không dự Vận động hội Manille

Manille — Nhật muốn cho Mãn châu quốc dự Viễn-dông vận-dộng hội, nhưng bị Trung hoa và Phi luật tân phản đối, nên đã rút cả đầu thủ của nước mình ra, không dự hội (hội cử hành từ 12 đến 19 Mai).

Tin làng báo

Saigon — Có tin rằng ông Nguyễn-ngọc-Thoại, một vị trạng sư còn trẻ tuổi sắp ra một tờ báo bằng Pháp văn tên là « La monarchie » (Quân chủ báo) và nhận được tờ tuần báo « L'Impartiel Annamite » cũng xuất bản ở Saigon viết bằng Pháp văn đề bênh vực quyền lợi của người Nam. Báo ra ngày thứ bảy, mỗi số hai xu

Bản báo xin giới thiệu cùng độc giả Phong-Hóa hai tờ báo mới.

Giới thiệu sách mới

Bản-báo mới nhận được cuốn Hồn Hoa tập 1 của Á-Nam Trần-tuấn-Khải do Tiến đư thư quán phát hành, giá 0\$03 một tập; và quyển luận quốc văn của ba ông Ng-đức-Bảo, Đoàn Quân và Vũ-văn-Quán; dày 154 trang, giá bán 0\$50, và quyển Comment expliquer une fable de La Fontaine của ông P. Lê-công-Đắc dày 20 trang giá bán 0\$10.

Bản báo có lời cảm ơn và xin giới thiệu hai quyển sách đó cùng độc giả Phong-Hóa.

P. H.

HÍ TÍN

Bản báo được tin rằng đến ngày 2 Mai 1934 bà Vve. Nguyễn chí Hòa chủ hiệu buôn to tại Saigon sẽ làm lễ vu quy cho lệnh ái, Cô Nguyễn thị Thanh, kết duyên cùng ông kỹ sư Điện khí Trần-văn-Tiết lệnh lang ông bà Trần văn Thông Tổng đốc Nam định.

Bản báo có lời mừng hai họ.

P.H.

Thanh-Hóa. — Quế Hường

Thư nhất Quế-Bạch, thư nhì Quế-Hường, thư ba Quế-Liên, xưa nay ai cũng biết như thế, nhưng mà đã mấy khi gặp. Kỳ 11 Avril 1934 Hội-đồng bốc quế tỉnh Thanh-hóa đã bốc 3 cây quế ở Bù Pha-Đeng về xã Lương-sơn (nguyên thuộc châu Thường-xuân mới xin sáp-nhập vào châu Ngọc-lạc được mấy năm nay). Quế này mùi hương nhẹ nhàng, pha được nhiều lần, nước đỏ như phẩm hương, vì mọc chỗ núi đá và gần khe suối. Chừng trong một tháng sẽ bán đấu giá tại Tòa Sứ Thanh-hóa, vậy ai cần dùng quế tốt để dùng nên nhân dịp ấy mà mua kéo lỗ dip.

CHƯA BỨT MÁY GIÁ RẤT HẠ ĐÓNG LAI SÁCH BIA ĐÀ VÀ BIA VẢI RẤT ĐẸP MUA LẠI SÁCH HỌC CHỮ PHÁP MUA LẠI CÁC THƯ-THUYẾT CHỮ TÂY VÀ QUỐC-NGŨ

NAM-KY thư-viện cho thuê: 10.000 quyển sách chữ Pháp 2.000 » » Quốc-ngữ Mỗi tháng chỉ có. 0 \$ 60

NAM-KY THƯ-QUÁN kính cáo 17, Boulevard Francis Garnier, Hanoi — Tél. No 6288

OLYMPIA

Từ thứ sáu 27 Avril đến thứ năm 3 Mai 1934

BUỔI TỐI — Chiếu lịch: QUICK

Cuốn phim này ai xem cũng phải cảm vì có đạo Lillian Harvey sấm vai chính.

BUỔI BAN NGÀY — Chiếu lịch: LA PETITE DE MONT PANASSE

Trong phim này có nhiều điệu bất rất tối tân thú vị.

Xin chờ bỏ qua.

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

HỘI TƯ PHÁP DƯỚI QUYỀN KIỂM-SOÁT CỦA QUAN TOÀN-QUYỀN ĐÔNG-PHÁP

GIỚI THIỆU

PHIẾU TIẾT KIỂM SỐ 5 MỚI RA

Phiếu 1.000 \$ 00 đóng mỗi tháng... 5 \$ 00

Phiếu 500 , 00 đóng mỗi tháng... 2 , 50

Phiếu 200 , 00 đóng mỗi tháng... 1 , 00

VÀ MỖI THÁNG ĐƯỢC DƯ

BA CUỘC XỔ SỐ BẢO KIẾT

Khi trúng số thì phiếu 1.000 \$ được lĩnh:

A. — Một số vốn gấp bội 5.000 \$ 00

có thể đến 50.000 , 00

tùy theo phiếu đóng góp.

B. — Một số vốn 1.000 , 00

C. — Một phiếu miễn góp 1.000 , 00

đổi cho phiếu trúng ra.

Phiếu 500 \$ 00 và 200 \$ 00 cũng được hưởng quyền lợi này và tùy theo vốn của phiếu

PHẦN

TRÚNG SỐ

Cuộc xổ số A... 1 phần trong 30.000 phần

Cuộc xổ số B... 1 phần trong 3.000 phần

Cuộc xổ số C... 1 phần trong 3.000 phần

Định

5.000 \$

cho phiếu

1.000 \$

XIN HỎI ĐIỀU LỆ TẠI:

HỘI VẠN QUỐC TIẾT KIỂM

HANOI — 53, Đại-lộ Francis Garnier

SAIGON — 26, Đường Chaigneau

NAM-VANG — 94, Đường Gallieni

Hay là các nhà Đại lý của Hội

Lý Toét — Anh bồi, mai 5 giờ gọi tôi dậy để tôi đi chuyến tàu sớm nhé.

Bồi sấm — Ông búi tóc ơi, 5 giờ rồi, ông dậy ra tàu kéo nhé.

L. T. — Thì nỡm chưa ! Nó gọi ông búi tóc, mình có búi tóc đâu mà cũng dậy,

... Hãy làm một giấc nữa đã.

Ở CHỖ BIÊN THỦY

(Tiếp theo)

Những truyện như vậy thường thấy xảy ra ở biên - thủy luôn. Song của đảng tội, lắm khi họ cũng giết oan.

Như công tử họ nhà « sâu » kia béo múp, béo míp, muốn đi cho biết đồ, biết đây, ai ngờ lắm khi vì thế mà bỏ mạng. Bụng sữa biết chi, thấy cửa ải thì chàng vào chơi, định xem thiên hạ còn có những trò trống gì. Chẳng rẽ vừa tới cổng, đã bị mấy tên lính nhẩy sô ra giữ lại, rồi mười, mười lăm, hai mươi, rồi cả đoàn lính bỏ ra vây khắp năm mặt. Tướng quân cướp đường, nhà du lịch đêm miêng « rừng xanh uốn khúc » chực tháo đường chạy. Nhưng biết người, biết mặt, biết lòng làm sao, đám quân thấy sâu chạy vùng vào thành, có biết đầu là tưng thế chàng chạy bừa, nên ủa nhau lại, kẻ đâm, người đá, người chém, người đâm, cho tới kỳ khách du lịch nằm ườn ra đó, máu me đầm đìa mới thôi.

Sâu chết! Dân ong lúng túng. Không phải lúng túng về truyện ăn mạng (họ không có quan, không có luật pháp cơ mà), mà vì nghĩa địa ở tận ngoài thành, cái thầy ma kia nặng như con voi đời thượng cổ, làm sao đưa ra được. Thế mới rầy rà. Họ liền làm nhà khoa học lấy ống tiêm hút mỡ, hút nước, hút rệp cái bụng sữa cho hết bớt đi, rồi xúm lại « rô ta » kéo cái sác ra, chẳng lôi thôi kèn trống gì cả.

Đối với ong khác nước, họ sử một cách êm đềm hơn, vì họ biết, tuy rằng khác giống, nhưng chung một loài. Những giống khác ấy họ đến chỉ đòi ăn gạ chứ có ý gì khác đâu. Thấy dân trong thành đang chén chị, chén em, các ả ngoại quốc thêm rõ ràng, sẵn lại. Vốn ghét kẻ ăn dưng — nhất là ăn

dưng mà lại vô lễ — chị em liền túm lấy bà khách quý. Trước còn bên co đi, bên kéo lại, sau thành ra loạn đả. Nhưng chỉ đánh cho biết tay thôi, chứ truyện ăn uống là truyện thường, không đáng tranh luận bằng lưỡi kiếm.

Nếu bà khách kia biết điều đi hẳn thì thôi, khôn nhưng bụng đói, cái khó bó cái khôn, bà tính quần sao đó, lại lẩn lừng vào tường mình cũng là ong thì có thể nhập nhoạng đánh lừa quân canh được.

Ai ngờ chưa kịp giở tay, đã bị bọn lính lôi tuột sang một bên « Rô đồ mặt dạn, mày rầy, sống nữa cũng chỉ thêm hồ tiếng loài ong », gươm bên mình, quân lính đã rút ra, chỉ thì một nhát là bà khách định bêu nhọ đồng loại kia đã hồn lìa khỏi xác...

Thêm một ả nữa. Cửa này mở ngay trên mặt đất, vì dân họ vẫn quen thói ở hố. Thấy bọn dân ra vào tấp nập, ta biết ngay là đang mùa kiếm hoa làm mật. Cửa chỉ lọt có một người, hẹp lắm, song đó không phải là một cái có cho lũ dân sô đẩy nhau như hành khách ra cửa ra. Họ có trật tự lắm, con đến trước vào trước, con đến sau vào sau, không ai tranh ai. Nhỡ gặp khi một con ra, một con vào, thì thế nào một bên cũng lui bước tránh đường cho chị em đi.

Nếu ta nhận kỹ, ta sẽ thấy cứ mỗi con ra khỏi hay vào khỏi cửa, ắt có một cái gì như cái nắp đậy lại. Cửa máy? Không. Cái đầu bà nội-tướng đấy! Thừa xua, bà trẻ, một mình bà đã lập nổi cái giang-sơn ấy. Bây giờ bà già, mái tóc lơ thơ, áo quần sộc sộc, bà vẫn chưa mất cái khí phách thừa xua, bà làm thần giữ nước.

Bà đem cái đầu to nút đường lối vào thành là chỗ lũ dân, con bà đang làm ăn yên vui. Bà cứ suốt ngày đêm thúc cái đầu bít cửa ải như vậy mà không mỏi.

Ai sắp vào, vì thế bà biết ngay. Nếu con cháu nhà thì bà lui xuống, lách vào cái buồng con, cho chúng vào. Nếu là các ả kiến, quen cái thói hít đông, hít tây, bèn mắng đến, tướng chừng như có mỡ mặt chi đây thì bà nội-tướng chỉ gạt vài cái như ý bảo « liện hồn » — thế là đủ cho các ả phải lui ngay. Bằng không bà sẽ nhẩy vọt ra làm cho ả nọ nằm không yên, đứng không vững, ngã lộn, ngã quay mấy vòng mới thôi — rồi bà rũ tay quay về chỗ cũ.

Có khi, một cô gái làm nghề cuốn lá (cũng về loài ong) đi tìm chỗ trọ, thấy cửa thành mở, định tiến vào, nhưng khi sắp hạ cánh xuống, bà tướng liền chui lên, chỉ trời chỉ đất ra hiệu: « Đây chẳng phải hàng quán, mà cũng không cho thuê, mời bác tìm nơi khác ». Á kia hiểu đi ngay.

Cũng có khi ả nọ hấp tấp quá, vội chui vào thì cái đầu bà nội-tướng dầy lên. Chẳng biết hai bên trò truyện gì

rồi thấy ả cuốn lá quay quá đi.

Lại cũng có khi buồn vì cảnh nhà tan nước mất, mấy bà tướng ngoại-quốc, như mất trí khôn, thấy thành của người bên hầm hồ sấn vào, đuôi thế nào cũng không đi. Thế là hai bên sinh ra sô sát. Nhưng kết cục, tướng trong vẫn thắng; còn tướng ngoài, quần áo tả tơi, như điên như dại, lại lang thang vơ vẩn trên đường...

(Còn nữa)

Chàng thứ XIII.

HỘP THƯ

Ô. N. V. Sinh. — Sa Huỳnh — Ông được thưởng tất cả 9 tháng báo, mà ông lại là người có mua báo dài hạn, vậy để thêm hạn 9 tháng nữa.

M. H. C. B. Huế. — Ông cứ đề phong-bi « Cát-Tướng 34 Cité Thịnh-Đức Hanoi »

Ô. Mão-Hà. — Nếu là phóng-viên nhà báo thì phải có giấy nhà báo nếu không tất mạo danh.

Ô. P. V. Bái. — Phong-Hóa và Trung-Bắc.

Ô. P.-thái-Bao. — Lần nào cũng nhận được, nhưng lệ thường không trả lời, vì nhiều người quá mà chúng tôi lại bận.

Melle Lê-Phuong. — Hôm chợ phiên cũng có gặp bạn H tôi rất vui lòng nhưng tiếc thay tôi không được hân hạnh quen. C. T.

Lắm ông nhặt hạt đậu dụn ở trong báo mà ở trong sách không có nữa vì đã sửa lại rồi. Vậy buồn thay cho các ông mất 5 xu tem.

Ô. D. L. T. D. N. — Được.

Ô. Tr-k-Xương Hà-dông. — Ngân-phieu 3p.00 nhận rồi, kể từ 1-1-34.

Ô. Ng-l-Kinh Bồng-sơn. — Ngân-phieu nhận rồi, báo gửi từ 16-3-34.

Ô. Đ-v-Khán Trường an (Faifoo). — Ngân-phieu nhận rồi, báo gửi từ 16-3-34.

Ô. Ph-nh-Thành Dolên. — Ngân-phieu nhận rồi. Hạn báo đến 15-2-35 hết.

Ô. Tr-q-Thoại Hadong. — Hạn báo hết từ 30-6-32, xin gửi ngân-phieu về tiếp cho.

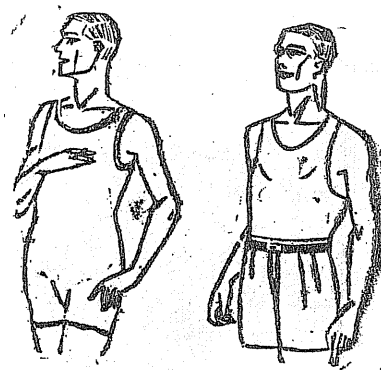
Ô. L-ng-Tùng Dalac. — Thư và ngân-phieu nhận được rồi. Sẽ gửi nay mai.

Chemisettes de Tennis, Maillots de bain.
Maillots d'athlétisme

CU' - LẬP

GIÁ HẠ !! KIỀU ĐẸP !!
BÁN BUÔN, BÁN LẺ

XIÊNG-ĐỆT : 61, Rue de la Soie — HANOI

Pour la
BEAUTÉ et l'ENTRETIEN
de la CHEVELURE

TOUJOURS IMPECCABLE AVEC LA
BRILLANTINE CRISTALLISÉE
— S. S. H. PARIS —

XE Ô - TÔ MÀU TRẮNG

Xe ô-tô lịch sự chở Hành-khách đường HANOI và HAIPHONG. Mỗi ngày 5 chuyến.

CHỖ XE ĐỖ HANOI trước cửa Tòa Thống-sứ.
Haiphong trước cửa nhà chóp bóng EDEN No 31

Bắt chủ nhân vì thận trọng tính mạng các hành-khách nên đã vào Bảo-Hiểm hạng ưu đang, phòng sự bất chắc để chiều lòng các quý-khách.

THỜI GIỜ KHỞI HÀNH		
Khởi hành từ HAIPHONG	Khởi hành từ HANOI	
Sáng 7 h.00	Sáng 7 h.00	
Sáng 8 h.30	Trưa 12 h.30	
Trưa 12 h.30	Trưa 3 h.30	
Trưa 5 h.00	Trưa 5 h.00	
Tối 8 h.30	Tối 8 h.30	

HAIPHONG — HANOI		
GIÁ CHỖ NGỒI	Hạng nhất	Hạng nhì
Đi một lượt	1 \$ 80	1 \$ 20
Khứ hồi Aller et retour	3 \$ 00	2 \$ 00

Thuốc lá Phalène tuy rẻ tiền, nhưng nhiều người thích dùng hơn cả. Vì thuốc ngon và thơm, hút không sáo cổ.

AI TRƯ ĐƯỢC 50 bao không thuốc lá hiệu CON BƯỚM mang lại nhà Nam-Long số 30 phố hàng Bưởi đổi lấy một cuốn lịch tàu rất đẹp.

GIANG - MAI
Chống tuyệt nọc!!
Nồi hạc, dẹt thịt, sốt, mình mẩy mần tít bất cứ nạng nhệ, v. v. . .
Đùng 1, 2, 3 lạng, giá 0\$70 1 lạng khỏi rút ngay.
Bán ở BÌNH-HƯNG, 89, Phố Mã Mây, Hanoi

Những hạt dẻ đơn

Om oải-oải
Trong bài « Mặt nước, bên hoa » (Ngô báo số 1976) của Ngọc Giao :
Giờ ta chỉ nên ôm một trái tim sắt, đá.
Thì bỏ nó ra, ôm nó làm gì cho mỗi tay.

Thề thào mới với cái vọt cũ
Trong bài tường thuật « Ten-nit gỗ » (Ngô-báo số 1974):

Những chiến tướng chơi hôm đó tỏ cho công chúng biết rằng môn thể thao mới này chẳng thua gì ra-kết thật.

Nghĩa đen :
Thế ra môn thể-thao mới vừa trội nhau bằng hái với cái ra-kết thật!

Cũng trong bài ấy :
Anh em đều vỗ tay hoan hô Tài, người đã cho mình một bài học hay.
Đã cho một bài học hay? Mong rằng thuật giả không nói theo nghĩa bóng.

Núi hay lửa ?
Trong bài « Lòng mẹ » (Ngô báo số 1974) của Thanh Thủy :
Ngon lửa theo gió lọt qua khe cửa, mờ tỏ, trập trùng.
Ngon lửa ấy là ngọn lửa đèn hoa-kỳ, mà lại theo được gió lọt qua khe cửa ? Ban mờ tỏ bay về Hoa-kỳ. Lại còn trập trùng nữa. Thế thì ngọn lửa ấy là giấy núi hỏa-diệm-sơn mất rồi.

Văn chương ngô ngê
Văn số báo ấy, trong bài lai cáo « Cuộc chợ phiên »:

Riêng về phần ban hát mỹ thuật của ông Trần Phênh, sẽ diễn giúp cuộc chợ phiên năm nay thì vô kịch đều kén tron những vở nào văn chương tao nhã,

Quyết nhiên vở kịch không kén tron những vở nào văn chương ngô ngê như văn ông viết bài lai-cáo này.

. . . . lại đến đào kép dùng toàn tuổi từ mười lăm trở xuống thế mà họ học nghề hát với ông Trần Phênh, luyện trong năm, bảy tháng hay một năm cũng đủ tài đáng nổi tiếng cũng là vì phương pháp mới, vì công phu của ông Trần Phênh trong ba, bốn tháng cứ tập mãi một vở, làm gì mà chẳng giỏi, chẳng hay.

Nếu ông Trần Phênh dạy làm văn thì viết thứ văn này cũng nên đến học ông năm, bảy tháng, một năm để đủ tài đáng nổi tiếng. Còn bây giờ thi Nhưng nói ra hẳn « văn-sĩ » không bằng lòng.

Nói rút lại
Cũng trong bài ấy:
Nói rút lại, dẫu đã biết rằng những nhà từ thiện đã vì việc nghĩa, mà tôi chợ phiên thì chỉ nghĩ đến việc nghĩa, chứ nếu những trò vui chẳng có nhiều cũng không có ý tiếc tiền.
Nói rút lại, câu văn này vô nghĩa lý.

Hai phải
Trong bài « Ra khỏi tỉnh thất », (Ngô báo số 1975) ông Phan trần Chúc viết:
Nhưng đó là mặt phải — nói cho đúng, là mặt trái của đời.

Mà mặt trái của đời — nói cho đúng, thì lại là mặt phải. Nhưng nói cho đúng hơn chút nữa thì mặt phải ấy cũng là mặt trái của đời, anh chịu chưa ?

. Nó tự chôn ở dưới túp lều tranh hay trong sống thọ.

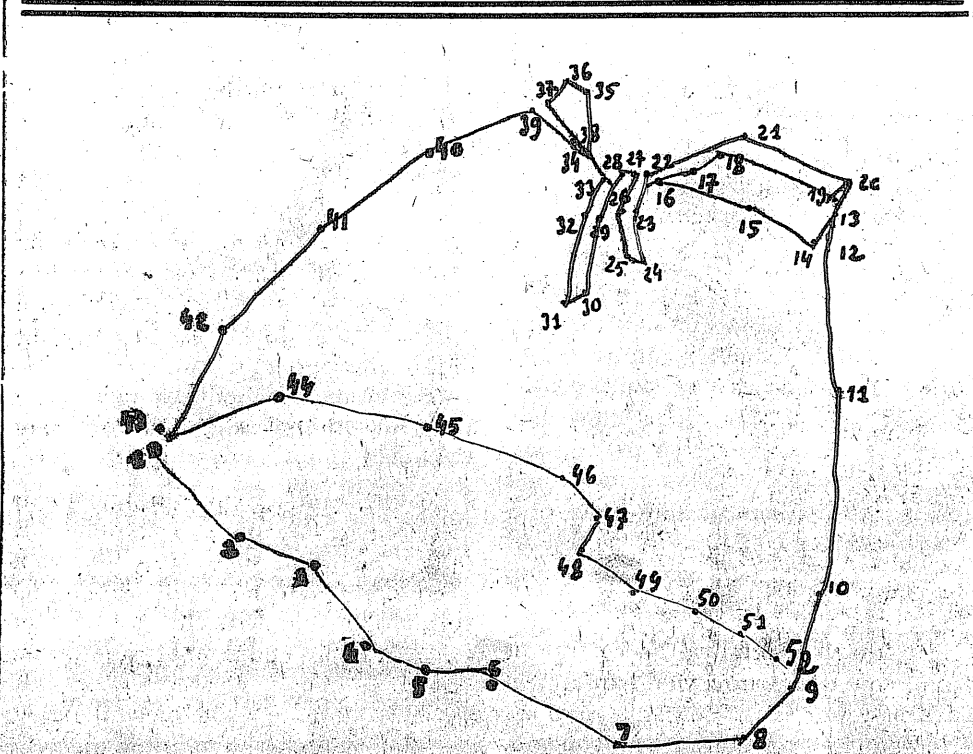
Như thế là nó tự tử một cách kỳ quặc, vậy muốn thấy nó thì phải đào nó lên !

Văn văn Phan Trần
Cuộc tổng tuyển cử ngày 29. 4 sẽ cho chúng ta một mối hi vọng — nếu không phải là thất vọng.
... mà văn tôi viết sẽ không dở — nếu tôi viết văn hay.

Chí lý lắm !

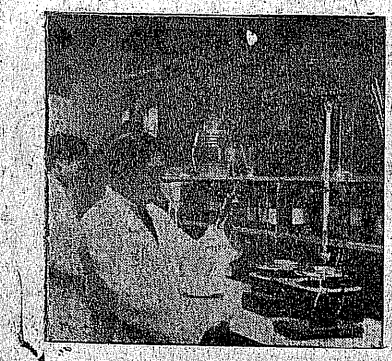
Văn nói truyện
Một người bạn nói truyện với người bạn khác (trong bài Bạn gái tôi) Đông pháp số 2606 :
... Quyết đợi khi nào tôi có đủ tư cách hoàn toàn tự lập mới dám tình đến việc hôn nhân, ngộ hầu mới tránh được một cái án xưa nay nó làm tiêu ma hạnh-phúc của bao nhiêu gia-đình là cái án mẹ chồng, con dâu vậy.
Nhưng ông bạn nói truyện kiểu cách thế, tôi hết sức tránh.

Hồng to
Trong bài « Vụ biển thủ ở sở si-mãng », Đông pháp số 2606 :
Đến lượt trạng sư Piriou cãi cho Nguyễn-năng-An ;
Trạng sư cãi cho An rất khéo, rất hùng hồn, viện các lẽ để bào chữa cho bị cáo nhân, rồi kết luận :
Luật sư Piriou xin tòa phạt An rất nặng.
Thế thì còn ai biết bụng dạ ông này ra sao ?
Nhất Dao-Cạo.

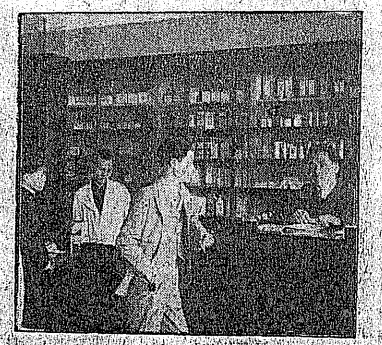
Nếu các bạn chịu khó đi từ chấm 1 đến chấm 52 các bạn sẽ thấy một tờ báo ra mắt các bạn.

BÁC-SỸ NGUYỄN-VĂN-LUYỀN
8, Rue Citadelle. Téléphone : 304
CHỮA BỆNH BẰNG ĐIỆN
CHỮA MỌI BỆNH VÀ CHUYÊN
CHỮA BỆNH ĐÀN BÀ CONTRA
số 8, phố Đường-Thành — Hanoi
(Đường Cửa-dông sau phố Xe-Điêu)

XIN MỜI LẠI HIỆU THUỐC TAY LỚN PHARMACIE de HANOI 13, Rue du Chanvre

Cần các đơn thuốc, hay mua các thứ thuốc, thì sẽ được vừa lòng, vì hiệu đó có ông HOÀNG-MỘNG-GIÁC và ông NGUYỄN-HẠC-HẢI đều tốt-nghiep ở trường Đại-học Báo-chế ở Paris trông nom rất chu đáo.

VIỄN-ĐÔNG TÔN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ B. N SEQUANAISE THANH BA-LÊ LẬP-NÊN

Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phật-lăng
một phần tư đã góp rồi

Hội đặt dưới quyền kiểm-soát của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp

Đang-bạ Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐỂ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở Hanoi — 32, phố Paul Bert — Giây nói số 892
Sở-Quản-lý ở Saigon — 68, Bd. Charner — Giây nói số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THẮNG MARS 1934

Mở ngày thứ sáu 30 Mars 1934 hồi 8 giờ sáng tại sở Quản-Lý ở Saigon do ông Meyrignac, phó quản-lý hội chủ tọa, ông Carpentier và ông Trần-văn-Độc là hai người có mua phiếu của hội dự-tọa.

Lần mở trước trúng: 5.000\$	24.161	PHIẾU NÀY CHƯA PHÁT HẠNH
Lần mở thứ hai trúng: 1.000 \$	1.756	1756-A M. Đỗ-văn-Bổn, Rue Mayer — Sa- gon trúng lĩnh về 500\$.
		1756-B Phiếu này không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
		4756-1 Phiếu này không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
	4.756	4756-2 Trần-thị-Mân, 14 Rue de la Pois- sonnerie. Hanoi, trúng lĩnh về 200\$.
		4756-3 Phiếu này không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
Lần mở thứ ba khởi phai đóng tiền	7.756	4766-4 M. Phạm-văn-Lê, Lộc-ninh, Thủ- dầu-một trúng lĩnh về 200\$.
		4756-5 Phiếu này không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
		M. Thiệu a Sông-cầu, phiếu 500\$ sẽ hoàn lại nguyên vốn.
	865	M. Oppenheim, Maison Descours Cabaud Tourane, lĩnh phiếu miễn trừ 1000\$.
	3.865	3865-1 M. Tô-văn-Luân, Dépôt des Tram- ways Gòváp, Saigon lĩnh phiếu miễn trừ 200\$.
		3869-2 Phiếu này không miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng.
		3865-3 M. Nguyễn-văn-Cha, Usine Elec- trique, Can-thơ, lĩnh phiếu miễn trừ 200\$.
		3865-4 M. Iem-Chiêp, Kgsvai, Pnompénh, lĩnh phiếu miễn trừ 200\$.
		3865-5 Phiếu này không miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng.
	6.865	6865-A M. Huỳnh-văn-Nghĩa, T. P. — Ta- keo lĩnh phiếu miễn trừ 500\$.
		6865-B Phiếu này không miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng.

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ bảy 28 Avril 1934, hồi 11
giờ sáng tại sở Tổng-cục ở Hanoi, số 32 phố Paul-Bert, Hanoi.
Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Avril 1934
định là 5.000 \$.

KIỀU ÁO KIẾN - KHÁNH

Cuộc Chợ phiên hôm 15 Avril vừa rồi, phần nhiều các bà, các cô vận quần
áo đẹp và lịch - sự đến may ở hiệu:

KIẾN - KHÁNH

37c, Rue de la Citadelle, Hanoi
(phố Đường Thành, sau phố Xe Đuôi)

Bản-hiệu đã lâu năm chuyên may y-phục phụ-nữ, đến năm 1932 vì có nhiều
bà muốn cái cách y phục nên bản hiệu đã dụng công tìm được những cách sửa
đổi rất hợp thời; được ít nhiều bà và cô hoan nghênh may mặc ngay từ mùa đông
năm ấy, đến nay số các bà, các cô may mặc lại càng một ngày một thêm đông.

Giao thiệp, đo cắt và thử áo đều do toàn phụ nữ đứng làm

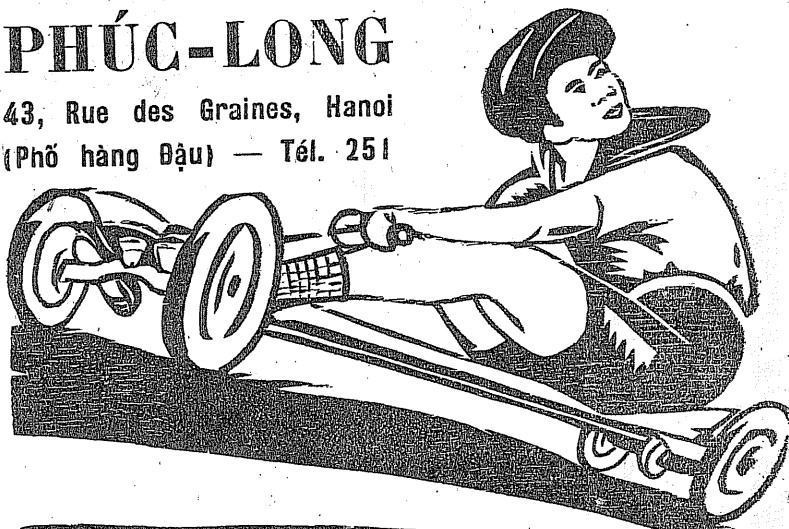
Có phòng thử rộng rãi để các bà, các cô thử áo, có các kiểu mẫu từ năm
1932 đến 1934 để các bà các cô lựa chọn.

Mme KIẾN-KHÁNH kính cáo

Muốn cho trẻ con được khỏe mạnh, bạo gan, nhanh nhẹn, tha
không có cách gì công hiệu bằng cho dùng AUTOFORT của nhà:

PHÚC-LONG

43, Rue des Graines, Hanoi
(Phố hàng Đậu) — Tél. 251

GIÁ BÁN LẺ LÀ 3\$50 MỘT CHIẾC
BÁN BUÔN TỪ 10 CHIẾC GIỜ LÊN CÓ GIÁ RIÊNG

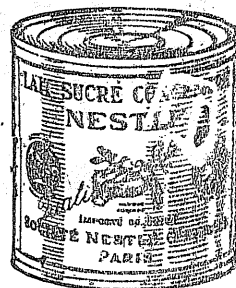

SỮA

NESTLÉ

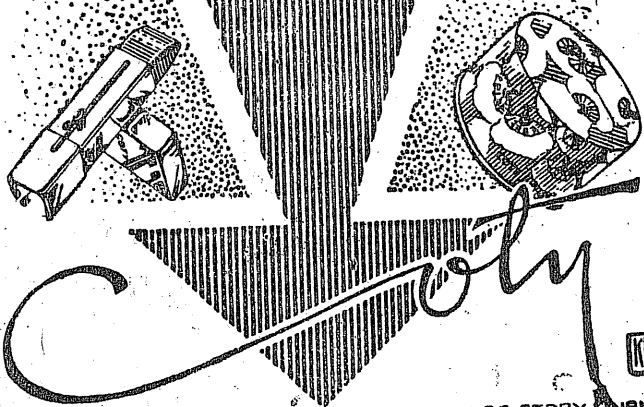
HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRÉ CON
BAO THẦU CHO
CHÍNH-PHỦ PHÁP

Độc quyền bán cho các nhà thương, các
nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v.
ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-mên.

KHÁP CÁC NƠI, CÁC BÀ
LỊCH-SỰ CHỈ DÙNG PHÂN
SẠP NƯỚC HOA... HIỆU

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN LONDON & CO LTD 21, RUE JULES PERRY, PHONG
B 18, 35 ĐÔNG-KHÁNH HANOI

THUỐC TRỊ BA CHỨNG ĐAU BỤNG:

ĐẠ - DÀY, PHÒNG - TÍCH, KINH - NIÊN

Đau tức giữa ngực, lại chói qua sau vai, rồi đau lần xuống ngang thắt
lưng; ợ hơi lên cổ; có khi ợ cả ra nước chua; có khi đau quá nôn
cả đồ ăn ra nữa; đau như thế gọi là đau dạ dày (đau bao tử).

Đau bụng trên hay bụng dưới, cơn đau rất dữ dội; hễ ợ hay đánh trung
tiện thì đỡ đau; cách mấy ngày hoặc một tháng đau một lần: đau
như thế gọi là đau bụng kinh niên.

Đau chói chói trong bụng, ngày đau ngày không; ngày muốn ăn, ngày
không muốn ăn, lo lắng thất thường; sắc mặt vàng vọt hay bủng beo,
đau bụng đầy bì bịch: đau như thế gọi là đau bụng phòng tích.

Ài mắc phải, hãy viết thư kể chứng bệnh thật rõ, gửi cho bản hiệu,
sẽ gửi thuốc bằng các. Liên-hóa giao ngân.

Thư từ và mandat đề:

NGUYỄN-NGỌC-AN, chủ hiệu: ĐIỀU-NGUYỄN ĐẠI-DƯỢC-PHÒNG
124 hàng Bông (cửa quyền) HANOI

RUỒU-BỒ

VIN 33.500

dùng cho

đàn bà ở cũ thì không gì bằng

GIÁ...: 2.10 MỘT LITRE.

BÁN TẠI

HARMACIE CHA//AGNE.

59 RUE PAUL BERT . HANOI.

PHARMACIE BROU//MICHE.

36 B° PAUL BERT . HAIPHONG.

Imp. Trung-Bàc Tân-Vân

Le Gérant : Phạm-Hữu-Ninh